

SAVUNMALAR

gerçek yayınevi

II. AĞIR CEZA MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

İZMİR.

ÖZÜ: SORGUMDUR.

Sayın başkan, sayın üyeler,

Tarih boyunca ezilenlerin ezenlere karşı yürüttükleri haklı mücadeleden günümüzdeki temsilcileri olarak bizler 1976'nın 19 Şubatında Yapı ve Kredi Bankası, Çimentaş şubesinin günlük hasılatına Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halklarının kurtuluş mücadelesine önderlik etmeye çalışan TKP/ML'in silahlı gücü TİKKO adına el koyduk. Yine bu haklı mücadelenin bir gereği olarak, 1976'nın 9 Nisan'ında da Yapı ve Kredi Bankası, Aksoy şubesinin günlük hasılatının biz TİKKO savaşçıları tarafından kamulaştırılması üzerine İzmir Emniyet, Toplum Polisi ve MİT bir dizi operasyona girişerek bu olayın sorumlularını bulmaya çalıştı.

9 Nisandan Mayıs ortalarına kadar sürdürülen operasyonlar sonucu yüzlerce kişi bu olay bahane edilerek göz altına alındı. Ve günlerce karokollarda, nezarethanelerde süründürüldü. Basın hergün yüzlerce kişinin yakalandığını yazıyordu, ama İzmir Emniyeti kamuoyunun baskısı sonucu 64 kişinin gözaltına alındığını bildiriyordu. Bu resmi açıklamanın hemen ardından DGM savcılığı basına bir açıklama yapıyordu. Ve DGM'nin 18 kişiden haberdar olduğunu belirtmek zorunda kalıyordu. Yani polis yüzlerce kişiyi göz altına alıyor ve günlerce yasadışı bir şekilde bu kişilerin özgürlüklerini kısıtlarken, bu durumu faşist DGM'ye bildirmeye bile gerek görmüyordu. Bütün bunların sonucunda Emniyetin bu başarılı çalışmalarına birde DGM'lerinin savcı ve hakimleride katılınca ortaya 20 sanıklı bir dava çıktı. Bu davanın adı hemen hemen tüm İzmir ve hatta Ege bölgesi ve Türkiye'ye yabancı olmayan TİKKO davasıyla anıldı. TİKKO davası olarak anılmasında olağandı çünkü 7 aydır sivil resmi tüm polisiyle, DGM'si ve gerici basınıyla hergün kitlelere sesleniliyor ve göyle deniliyordu. "Yurttaşlar! İzmir'in başarılı Emniyet kuvvetleri yaptıkları çalışmalar sonucu düzenimizi yıkmaya çalışan 20 tane komünist militan yakaladı, hiç meraklanmayın, bu komünist militanlara DGM'lerimiz yakında gerekli dersi verecektir"

Oysa gerçekler hiçte böyle değildi.

Çünkü 9 Nisan'daki kamulaştırma eylemine dolayısıyla ve doğrudan katılan 3 TİKKO militanı yakalanmış ve bunun yanı sıra da olayla hiçbir ilgisi olmayan, sadece devrimci ve yurtsever oldukları için de tem 17 kişi yakalanarak bunlardan 11 devrimci tutuklanmıştır.

Gerici gazetelerde çarşaf çarşaf yayınlanan, radyolarda isimleri okunan birsürü kişi TİKKO üyesi olarak ilan edildi. Belirli bir işi, belirli bir evi ve ne yaptığı ortada olan bu kişiler evlerinden, işyerlerinden polis ve MİT tarafından alınarak yakalandılar ve karşısına aldığı kişilerin dini ve felsefi fikirleriyle, sosyal yaşamları ile alay eden DGM'sinin yedek üyeliğince de tutuklandılar. İşte bütün bunlara başarılı operasyon denildi. Ve bu başarılı operasyonların sahiplerine de bol bol müküfatlar verildi. Polisler komiserliğe, komserler amirliğe, amirler de müdürlük payesine yükseltildi. Soruşturmanın yapıldığı günlerde İzmir Emniyet müdürlüğüne işçileri Bakanlıktan tebrikler ve takdir mektupları gelirken İzmir Valisi de yaralı bir polisi de hastahanede ziyaret ederek onu alnından öpüyor ve vilayetçe ayarlanan 20 bin liralık çek makbuzunu bu polisin cebine koymayı unutmuyordu.

Günün koşulları içinde değerlendirildiğinde bütün bunlar olağan gelişmelerdi. Çünkü Türkiye'deki en gerici ve en azılı, yeminli halk düşmanı sömürücü sınıfların temsilcisi MC iktidarı politik amaç ve istekleri için gerici emellerine haklı temeller hazırlama amacıyla ülkemizde bol sanıklı davalar istiyordu.

İşte bu gereği yerine getirebilmek için sivil ve resmi tüm emniyet güçleri, DGM savcı ve hakimleri var güçleriyle çalıştılar ve bir TİKKO davası yaratmayı başardılar.

Sayın başkan, sayın üyeler

Haklı bir mücadelenin neferi olan bu davanın sanıklarından biri olarak TKP/ML'e bağlı TİKKO'nun bir üyesi olarak emperyalistlerin

işbirlikçileri komprador burjuvaların, toprak ağalarının gerici faşist diktatörlüklerini yıkıp yerine proleteryanın önderliğinde halkın demokratik diktatörlüğünü kurmak için mücadele ettim. Ve bundan dolayı da bugün diğer iki arkadaşımın birlikte en ağır ceza hükmüyle, yani TCK'nın 146/I. maddesine muhalefet ettiğim iddiasıyla yargılanmam isteniyor. Bu maddeye göre hakkımızda "T.C. anayasasının tamamını tagyır ve tebdil veya ilgaya ve bu kanun ile teğekkül etmiş olan Büyük Millet Meclisini iskata veya vazifesini yapmaktan mene cebren teşebbüs etmek" gibi ciddi bir iddia var.

Bu iddianın dile getirildiği iddianamenin savcısı "sanıkların fiiline uyan T.C. Kanunundaki hükümleri tetkik ettiğimizde" diyerek hakkımızda uygulanması istenilen ceza maddesindeki unsurları şöyle sıralıyor.

Suçun maddi unsuru:

1-Anayasanın tamamını veya bir kısmını bozma, değiştirme veya kaldırma zorla teşebbüs.

2-Anayasa ile teğekkül etmiş olan R.M.M'ni yoketme veya vazifesini yapmaktan önlemeye zorla teşebbüs etmektir.

Suçun manevi unsuru ise kastır.

Bu iddiayı dinliyen hemen herkes burada ele alınan yargılamanın önemini kavramakta gecikmez ve iddii makamından, daha önemlisi sanık sandalyesine oturtulan bizlerden bu davadaki olup bitenleri enine boyuna öğrenmek ister. Bu davadaki olup bitenlerin bizlerden öğrenmek istediğini belirttim. Çünkü ülkemizde "hayali gizli örgütler, hayali sabotajlar, hayali banka soygunları" gibi iddianameler düzmede ciddi örnekler gösteren Sıkıyönetim ve DGM'leri iddia makamlarının ne kadar ciddiye alınabileceği hemen herkesin malumdur. Bundan dolayı hemen her politik davada olduğu gibi bu davada da çoğu kişinin kafasında düğümlenen meseleleri aydınlatmak bizim gibi sanık sandalyesinde oturanların görevi olmaktadır.

Hergeyden önce hakkımızdaki iddialar gerçekmidir? Yada gerçekler ne-lerdir? Amacımız ve mücadelemiz nedir gibi bir dizi soruyu cevaplamak gerekir.

29 sayfalık iddianamenin savcısı bir yandan amaçlarımızı ve bu amaçlar uğrunda mücadele ve eylemlerimizi sahip olduğu burjuva ideolojisi ile hizmetinde olduğu hakim sınıflar açısından mahkum etmeye çalışırken öte yandan bu açıdan bize yönelttiği bir sürü iddiasında anayasal ve hukuki temeller bulma gayreti ile hareket ederek iddianamesini kaleme almış. Oysa politik bir dava olan bizlerin davasında tutarlı bir yargılamanın yapılabilmesi için verdiğimiz mücadeleyi ve nedenlerini, bizi bu mücadeleye sevk eden ekonomik ve siyasal şartları ele almak gerekir. İşte ben bu temelde uğrunda savaşmaya çalıştığım proleterya ideolojisi ile amaçlarımızın ve mücadelemizin üzerinde yükseldiği ülkemizin toplumsal, ekonomik-politik ve tarihsel şartları çerçevesinde iddianameye cevap vererek sorunları aydınlatmaya çalışacağım.

İddianameye hazırlayan savcı iddianamenin 7. sayfasında "sanıklardan Orhan Bakır ve Feryal Sarıoğullarının örgütün Ege bölgesi teşkilatını kurmakla görevlendirildikleri ve bu iş için 1975 yılının Ağustos ayı içinde İzmir'e gelerek İzmir ve Uşak'ta faaliyete geçtikleri daha sonra bu faaliyetlerini bu bölgede temin ettikleri elemanlar ve İstanbul'dan getirdikleri örgüt mensubu kişilerce sürdürdükleri anlaşılmaktadır" demektedir.

Savcının iddianamede sıraladığı bir sürü suçsuz kişiyi suçlamak amacıyla dile getirdiği yukarıdaki cümlelerin İzmir ve Uşak'ta faaliyete geçen ben ve Feryal arkadaşın faaliyetlerimizi bu bölgelerde temin ettiğimiz elemanlar ve İstanbul'dan getirilen örgüt mensubu kişilerce sürdürdüğümüz kısma geçen mahkemede arkadaşların büyük çoğunluğu gerçekli olan cevabı verdiler. Bu arkadaşlar kendileriyle ilgili olan gerçekleri tek tek sıraladılar. Bu konuda benim birşey belirtmemin anlamsızlığı ortadadır.

Savcının benim ve Feryal arkadaşın örgütün Ege bölgesi teşkilatını kurmakla görevlendirildiğimiz ve bu iş için 1975 yılının Ağustos ayı içinde İzmir'e gelerek İzmir ve Uşak'ta faaliyete geçtiğimiz iddiası-

na karşı ben öncelikle şunları belirtmek isterim. Ben emperyalizmin, feodalizmin ve komprador kapitalizmin üçlü sömürüsünün ve her türlü baskının altında benim inim inliyen, bunlar yetmezmiş gibi birde Türk egemen sınıflarının ağır milli baskısına da maruz kalan bir ulusun yaşadığı bölgede yani Türkiye Kürdistanında doğdum. Halkımızın elindeki nimetlere göz koyan ve hergün bu nimetleri parça parça koparıp alan asalak bir canavardan başka birşey olmayan işçilerin, köylülerin kafasından çulu bile alan tahsildar ve rüşvetçi memur olarak şekillenen bir devletin ülkemizde hükmeden komprador burjuvalarla toprak ağaları devrinin arasında geçti çocukluğum. Türkiyenin çeşitli milliyetlerden halkları dahil olmak üzere bütün dünya halkları gibi benim doğup büyüdüğüm yörenin halkında yoksul, yoksul olduğu kadar yiğit ve fedakar oluşu sonradan kazandığım devrimci bilincime ilk ve en büyük etken olmuştur.

İlkokulu bitirdikten sonra orta okulu ve liseyi okumak üzere bir taraftan alabildiğine lüks ve safahat içinde yaşayan zenginler, diğer tarafta gecekonrular, ev denilen harabelerde kalan, alabildiğine yoksulluk içinde yaşayan insanların iç içe olduğu İstanbula geldim. Liseyi bitirdikten sonra 12 Mart darbesiyle hakim sınıfların içindeki en gerici, en şöven, en zalim, en emperyalist uşağı faşist generaller çetesi nin ilan ettiği sıkı yönetim şartlarında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümüne girdim.

1975 Ağustosunda, yani Üniversitenin 4. sınıfına geldiğimde okulumu resmen olmasa bile fiiliyatta terk ederek Bağımsız ve Demokratik bir Türkiye kurma kavgasında halkımızın yürüttüğü mücadeleye aktif olarak var gücümle katılmaya çalıştım. Okulumu terk etmem ülkemizin şu andaki konumuyla yakından ilgili olan kazandığım devrimci bilincin kaçınılmaz bir ürünüydü. Çünkü bugün benim tam 15 yılını verdiğim ve daha nice gencin bu kadar yıl kendini adadıkları ülkemizdeki eğitim düzeni ele alındığında kolaylıkla şu tesbitlerde bulunabiliriz.

Bugün iktisadi bakımdan kapitalist-emperyalist milletlerin yarı sömürgesi durumunda olan yurdumuz, bir yandan hala geniş ölçüde feodal üretim ilişkilerini bağrında bulunduran geri bir tarım ülkesi olma konumunu korurken, öte yandan siyasi ve askeri bakımdan başta ve esas olarak Amerikan emperyalizmine olmak üzere kapitalist-emperyalist ülkelere bağımlı durumdadır. Ülkemiz ideolojik ve kültürel bakımdan da emperyalizmin tahakkümü altında bulunmaktadır. Ülkemiz ve toplumumuz ideolojik bakımdan Amerikan emperyalizmine ve onun uşağı olan diğer dünya gericilerinin dünyadaki bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde var gücüyle yaymaya çalıştıkları "hür dünya", "komünizmin esareti" vs. palavralarıyla propagandasını yürüttükleri ve emperyalizmin, emperyalist uşaklığı ve emperyalist tahakkümün savunuculuğunu yapan anti-komünizm ideolojisinin, kültürel bakımdan ise emperyalizmin emperyalist sömürü ve tahakkümünü gizlemeyi amaçlayan, kitlelerin dikkatlerini sömürü ve baskılardan başka yönlere çeken, kitlelere sömürü ve baskı düzenine boyun eğmeyi, emperyalizmin sömürü, baskı ve tahakkümünün modern köleleri olmayı öğütleyen kültürünün baskı ve tahakkümü altındadır. Ülkemizde bütün basın ve yayın kurumları, organları ve araçları bütün eğitim kurumları ve programları, kültür ve sanat faaliyetleri emperyalist işbirlikçisi burjuvazinin ve toprak ağalarının kontrolündedir. Emperyalistler işbirlikçileri aracılığıyla ve Türkiye'de kurdukları "Amerikan Haber Merkezi", "Amerikan Kültür Derneği", "İngiliz ve Alman Kültür Dernekleri" ile yurdumuzda görevli "uzman"ları, "danışmanları", "barış gönüllüleri" ile sürekli olarak emperyalist siyaseti, emperyalist baskı ve tahakkümü şirin gösteren propaganda yapıyorlar. Televizyonda CIA'nın halk düşmanı faaliyetlerini "kahramanlık" gibi gösteren macera filimleri oynatılıyor. Emperyalist ülkeler ülkemizde açtıkları Avusturya Lisesi, Amerikan Kız Lisesi, Alman Lisesi, Fransız Kız Koleji gibi okullarda kendi emperyalist kültürüne göre eğitim yapmaktadırlar. A.B.D. ve diğer emperyalistler bütün bu yollarla komünizm düşmanlığı yaymaya, dünya halklarına karşı düşmanlık yaratmaya, bağımsızlık, demokrasi mücadelesini kösteklemeye çalışıyorlar.

Bugün ilkokulundan lisesine, lisesinden yüksek okuluna kadar ve üniversitelerde dahil olmak üzere ülkemizdeki bütün eğitim kurumlarında emperyalistlerin işbirlikçileri komprador burjuvalarla toprak ağaları-nın gerici düzenine köleler yetiştirilmeye çalışılmaktadır, bu köleler gibi yetiştirilmeye çalışılan halk çocuklarına halk düşmanlığı aşılan-maktadır. "Fakirler tembel oldukları için fakir, zenginler ise çalıştık-maktadır", "başarı için herşey mübahtır" gibi teranelerle öğrencilerden sömürü, soygun, yağma ve talan düzeni gizlenilmek istenil-mekte ve emperyalizmin yoz kültürü ve feodalizmin uyuşturuculuğuyla birleştirilerek bütün halk çocukları yozlaştırılmaya, kişiliklerini yi-tirerek ağalarla patronlara bağlı sadık birer kul haline getirilmeye çalışılmaktadır. İşte bu yüzden yoksul halkımız çoğu kez okuttukları zaman çocuklarının kendilerinden kopacağı ve kendilerine pek fayda ver-meyeceği inancı içerisinde. Fakat yine aynı ana ve babalar "biz sü-rünüyörüz, bari çocuklarımız sürünmesin" diyerek genede çocuklarını yu-ka-arda anlatmaya çalıştığımız kapitalizmin ve feodalizmin yoz kültürüne terketme bahasına okullara yollamaktadır. Sömürü, soygun, yağma, talan dü-zeninde bugün halkımız sırf eğitim ve öğretim bahanesi altında bile insafsızca soyulmaktadır. Söz gelimi bu alanda oynanan oyunlara bir göz atarsak rahatlıkla şunu görürüz. Her köşede bir dersane açılmış. Bu dershaneler yüzbinlerce gencin milyonlarını cebce indirmekte. Her sınav-da sınav soruları sınav öncesi ya bir avuç varlığının çocuklarına ve-da sınav faşist kurumlara verilerek faşistlerin eğitim kurumla-rına dolmasına katkıda bulunmaktadır. Bir de son günlerde bu alanda oy-nanan faşist oyunlardan birini daha dile getirmek yerinde olacaktır. Bir süre önce yapılan öğretmen okulları sınavında sınavlar faşistler tarafından sözlü yapılmış ve bu sınavlarda tamamen faşist mi-litanların bu okullara girmesine yönelik faaliyette bulunulmuştur. Bu sınavlarda "başbuğu nedir?", "başbuğu Türkeş'in doğum yılı", "başbuğu Türkeş'in ilk ve son hanımının adı nedir?" gibi soruların sorulduğunu sanırım hepiniz gazetelerden okumuşsunuzdur.

İşte böylesi bir eğitim ve öğretim düzenine sahip olduğumuz yurdu-muzda bende üniversiteye girdiğimde giderek bu okullarda halkıma ya-bancılaştığımı, halka değil bir avuç sömürücüye hizmet edeceğimi kav-radığımda bu okullarda durmanın zaman kaybından başka bir şeye yara-mıyacağını anladım. Üniversitede olduğum dönemde devrimci ve yurtsever gençliğin yürüttüğü anti-emperyalist ve demokratik mücadelenin de et-kisinde kalarak işçi sınıfının patronlara karşı, köylülerin özgürlük ve toprak için ağalara karşı verdikleri mücadelelerle dahada yakından ilgilenmeye başladım. Ve bu ilginin kaçınılmaz sonucunda kısaca şu tesbitte bulundum.

Ülkemizde Amerikan, Avrupa ve son zamanlarda Sovyet Sosyal emperya-listleri bir avuç hainle işbirliği halinde halkımızın alın terini sö-mürüyor. Ülkemizin madenlerini, petrollerini, tütününü, pamuğunu...vb. ki-sacası ülkemizin bütün yer altı ve yer üstü zenginliklerini yağma o-di-yordu. Emperyalizmin tahakkümü altında bir avuç burjuva ve toprak ağa-ları halkımız üzerinde çöreklenerek halkımızın kanını emiyordu, Ordusu polisi, bürokrasisi ile komprador burjuvalarla toprak ağalarının devleti de bu sınıfların faşist diktatörlüğünü sağlayan bir baskı aracı ola-rak halkımıza zulm ediyordu. Bütün bunlardan dolayı işsizlik, pahalılı-k ve sefalet her geçen gün daha çok artıyor, halk için hayat şartları her geçen gün dayanılmaz ve çekilmez bir hal alıyordu.

Öte yandan bütün bunların neden olduğu sınıflar arası mücadele Ülkemizde alabildiğine gelişmekte, sömürü ve yağma düzenine karşı başta işçi sınıfı olmak üzere köylüler, memurlar, öğrenciler, küçük üreticiler, esnaf ve zanaatkarlar örgütlenmekte ve mücadele vermektedirler.

İşçiler grev ve direnişlerle patronlara karşı mücadele ediyordu. Yoksul ve topraksız köylüler toprak ve özgürlük mücadelesi için jandar-ma, ağa ve tefeci tüccar baskısına baş kaldırıyor. Gençlik halkın müca-delesinin yanında yer alıyor, memurlar, öğretmenler, esnaflar, zanaatkar-lar sömürüye ve yağmaya karşı direniyorlardı...

Kısacası Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkı emperyalizme, feo-dalizme karşı ve komprador kapitalizmine karşı savaşıyordu. Türkiye hal-

kinin verdiği şehitler hep bunun içindi. Sömürünün yağmanın, talanın, zulmün olmadığı bir düzen içindi bütün bu gençlerin ölümü.

Bir yanda emperyalistler, komprador kapitalistler, toprak ağaları ve bunların uşağı sivil, aydın gericiler diğer yandan halkımız.

Bir yanda devrim öte yanda karşı devrim.

Bir yanda sömürü ve zulüm düzeni diğer yanda demokrasi ve özgürlük.

İşte bunlar birbirleriyle uzlaşmaz zıtlardır. İşte bu zıtlar kavran-
dığında halkının ve devrimin sorumluluklarından kaçmak istemiyen bir
kişi yukarıdaki saflardan birinde yer almak zorundadır. Çünkü gerçek
hayatta seyirci olunamaz. Ve uzlaşmaz karşıtların olduğu bir toplumda
herkes bu karşıtlardan birinin safında yer alacaktır eninde sonunda,
istese de istemesede. Çünkü dünya proleteryaşının ilk ve yüce önderi
Marko'nda dediği gibi "insanın bilincini tayin eden sosyal varlıdır".

Sayın başkan, sayın üyeler,

İşte kısaca anlattığım bu nedenlerden dolayı ben halkımın safında
yer aldım. Devrim safında yer aldım. 40 lira yevmiye ile 10 nufusa bakan
işçilerimizin, bin lirayla bir yıl geçinmek zorunda kalan köylülerimi-
zin, bu günün soğuk günlerinde evi ısınmayan, ısıtıl yamıyan, yarı aç
yarı tok halkımızın, hayatını böylesi bir halkın yaşamıyla birleştiren
ve onun kurtuluşuna adanmış, bunun için genç yaşlarda işkence tezgahla-
rından geçirilerek hapishanelerde yıllarca yatırılan devrimcilerin
safında yer aldım ben.

Kısacası yarı-feodal, yarı-sömürge bir ekonomik ve sosyal yapının
egemen olduğu ülkemizde bağımsız, demokratik, özgür ve mutlu bir Türkiye
için demokratik halk devrimi yolunda Türkiye halkına önderlik etmeye
çalışan TKP/ML saflarında bu haklı mücadeleye bütün gücüyle katılmış
bir TIKKO savaşçısı olmaya çalıştım.

İşte bu mücadele uğrşımı verirken 1976'nın 15 Nisan'ında Çamdibi'n-
de polislerle yapılan bir çatışma sonucu yakalandım, birsürü işkence-
den ve baskıdan geçtikten sonra yargılanmak üzere karışında bulun-
yorum. Halkımın haklı mücadelesi için yakalandığım ana kadar yaptıkla-
rından asla pişman olmadım. Yakalandığımda da pişman olmadım. Ve yaşa-
dığım müddetçede pişman olmayacağım.

Çünkü bizler tarihin defalarca ispatladığı gibi bütün dünya halkla-
rının kurtuluşunun silahın namusunda olduğunu kavramış devrimciler
olarak demokratik halk devrimi yoluyla demokratik halk diktatörlüğünü
kurabilmenin büyük bir sabır ve azmi, eşsiz bir fedakarlık ve dayanık-
lılığı, bıkmadan, usanmadan ve yılmadan bir çalışmaya, yeterli bilgi,
tecrübe ve yaratıcılığı, sağlam bir inançlılığı, kararlılığı gerektir-
diğinin bilincindeyiz. Çünkü ülkemizde demokratik halk devrimi ÇİN'de
VIETNAM'daki gibi uzun süreli, dolambaçlı, çetin ve amansız bir mücade-
le olan Halk Savaşı yoluyla başarıya ulaşabilir. Halk Savaşı ise ancak
halka önderlik eden sağlam ve kararlı bir komünist parti önderliğin-
de yerine getirilebilir. MAO ZEDUNG diyor ki: "Şu üç şey olmadan devrim
yapmak mümkün değildir. Oportunizmden ve revizyonizmden arınmış doğru
bir çizgi izliyen komünist partisi, bu partinin önderliğinde halk ordu-
su ve işçi köylü ittifakına dayanan halkın birleşik cephesi". Dünya
halklarının kanları pahasına elde edilen evrensel tezin doğruluğunu
yine dünya halklarının mücadeleleri her geçen gün daha da pekiştirir-
yor. Bugün ülkemiz içinde geçerlilikte olan bu evrensel tez devrimimi-
zin en can alıcı noktasına parmak basmaktadır. İşte yoldaş İBRAHİM
KAYPAKKAYA'nın önderliğinde işçilerin köylülerin ve tüm halkımızın
emperyalizme, feodalizme ve komprador kapitalizme karşı yürüttüğü müca-
delenin bir ürünü olarak doğan sömürü, zulüm, soygun ve talan düzenini
yerle bir ederek geleceğin bağımsız, demokratik, özgür ve mutlu Türkiye-
sini getirecek olan Demokratik Halk Devrimi mücadelesine önderlik etme
amacıyla Partimiz TKP/ML bu evrensel tezin gereği olarak kuruldu.
Yine TIKKO'da partimizin emrinde ve yönetiminde devrimimizin askeri
ve siyasi görevlerini yerine getirmekle görevli geleceğin halk ordusu-
nun ilk nüvelerini teşkil ederek halkımızın silahlı gücünü oluşturmak
amacıyla kurulmuştur. Partimiz TKP/ML ve TIKKO 12 Mart faşist diktatör-
lüğü'nün en azgın döneminde M-L'in yüce bayrağını her türlü sağ ve sol
şapmaya karşı yükselterek silahlı halk savaşının kıvılcıklarını tu-

tuşturmak için ülkemizin çeşitli bölgelerinde faaliyete geçti. Bu faaliyetlerini M-L ve MZD'nin yol göstericiliği doğrultusunda yürütmeye çalıştı, bu yönde eylemler koydu. 1972 sonlarıyla 1973 başlarında devrimle karşı devrim arasındaki mücadelede yenildi. Yenilgi süreci içerisinde hareketimiz Türkiye halklarının komünist önderi İBRAHİM KAYPAKKAYA yol-dışı kaybettii, yine bu mücadelede ALİ HAYDAR YILDIZ, AHMET MUHARREM ÇİCEK, MERAL YAKAR yoldaşlarda can verdiler.

Halk savaşında zaferler kadar yenilgiler de doğaldır. Ve yenilginin bağrında zafer tohumlarının yaşadığı bilincinde olan hareketimiz "savaşmak başarısızlığa uğramak, yine savaşmak başarısızlığa uğramak, zafer ulaşana kadar böyle davranmak doğru ilkesine sıkı sıkı sarılarak yeniden partimizi ve ordumuzu inşa etmeye çalıştık. Bu inşa döneminin 1975 yaz başlangıcında bende bir arkadaş vasıtasıyla TİKKO saflarına katıldım. Ve savcı binbaşı Ayhan Ulusoy'unda iddianamede belirttiği gibi 1975 Ağustos'unda Feryal arkadaşla birlikte İzmir'e geldim ama savcının iddia ettiği gibi ege bölgesi teşkilatını kurmakla görevlendirilmediğimiz gibi faaliyet sahamız içine Uşak şehride dahil değildi. Eğer böyle bir görevle yani "örgütün ege bölgesi teşkilatını kurmakla" görevlendirilsedik bunu seve seve kabulleniirdik, niye kabul etmiyelimki sürekli olarak "baş koyduk gönül verdik bu kavgaya" diyorsak kimbilir belkide savcı cezalarımızı ağırlaştırmak hesabıyla bu tür bir iddiayı öne sürmüş olabilir. Oysa hani bu yönde bir delili mesela herhangi bir sanığın bu konudaki bir beyanı gibi birşeyler olsaydı yine hak verebilirdik sayın savcımıza bu yalanı için. Kondileride henedense ifadelerimize böyle birşey yada bu anlama gelebilecek birşey yazmamışlar. yada yazmayı unutmuşlar ki iddianamede düzeltilme yoluna gitmişler. 1975 yılının Ağustos ayı içerisinde başlayan izmir'deki örgütsel faaliyetimiz belirli bir seviyeye gelmeden 1976 Nisan'ında bende dahil üç militanın yakalanması iki militanın açığa çıkmasıyla bu bölgede geçici bir darbe yedi. Bilindiği gibi Şubat ve Nisan'daki kamulaştırma eylemlerimiz bu darbenin yenmesine neden olan en büyük etkenlerdir. Bizler geleceğin bağımsız, demokratik, özgür ve mutlu Türkiye'sini kurmak üzere demokratik halk devrimi kavgasında örgütsel ihtiyaçlarımızı, özellikle silah araç ve gereçlerimizi karşılamak için bu iki bankanın hasılatını kamulaştırdık. Bu bankalar emperyalistlerle işbirliği yaparak ülkemizi iligine kadar sömüren komprador büyük burjuvalarla-toprak ağalarının bankası olduğu için, büyük para babalarının bankası olduğu için ülkemizi soyup soğana çevirenlerin kredi mekanizmasını oluşturdugu için kırsal alanda tefeci-tüccarları destekliyerek halkımızın büyük çoğunluğunu oluşturan köylüler üzerindeki sömürüyü azgınlattığı için, kısacası sömürü ve soygun düzeninin dayanaklarından biri olan sermayenin bir parçasını oluşturdugu için bizler bu bankaların hasılatına el koymayı doğru bulduk ve buluyoruz. Çünkü işte bütün bu gerçekler bizim açımızdan hedeflerimizizin doğruluğunun bir göstergesi olduğu gibi öte yandan örgütsel araç ve gereçlerimizi sağlayabilmemizin zorunluğuda vardı üstelik. Ama aynı zamanda bizler sadece bu tür eylemlerle devrimi gerçekleştirebileceğimize hiçbir zaman ummadık. ve ummuyoruz. Bizler bu eylemleri amaç olarak değil, tersine amaçlarımızı gerçekleştirebilmemiz için yararlanacağımız araçlardan biri olarak kabul ettik. Ve her zamanda böyle kabul ederiz. Ben 9 Nisan'daki eylemden 6 gün sonra yani 15 Nisan 1976 günü öğleden sonra Zafer arkadaşla beraber Şenizin evine gittik ama bu savcının iddia ettiği gibi "örgüt mensublarının bazılarının yakalanması üzerine kopan irtibatı tesis etmek için" değildi. Zafer arkadaşın Şenizi görmek için onun evine gitmesi gerekiyordu. Bende tesadüfen onun yanında bulunduğum için beraberce şenizin evine gittik. Zaten Zafer ortaklaşa çalışmaları gereği sürekli olarak Şeniz'in evine gidiyormuş. Savcı iddianamesinde bu olayı epeyce çarpıtarak allayıp pullamış ve bu olayı örgütsel bir olay niteliğine sokmaya çalışarak günlarıda eklemeyi unutmamış, "Zafer'in içeriye girip Orhanın sokakta beklediği sırada burada görevlendirilen polis memurları tarafından hüviyet sorulması üzerine Orhan'ın kaçmak istediği". Evet ben Zafer'i sokakta bekledim ama bu o evin yabancıısı olduğum içindi. Ne Şeniz'in annesi, ne o ev, sakinlerinden kimse beni tanıımıyordu. Bende bu yüzden içeriye girmedim.

Eve giren Zafer'i kapıda beklemeyi daha doğru buldum. "polis memurlarının benden hüviyet sormasına" gelince. Bu askeri savcının sivil ve resmi emniyet güçleriyle işbirliğinin kaçınılmaz ürünü olan büyük bir yalandan başka birşey değildir. Polisler benden hüviyet falan sormuş değildir. Onlar doğrudan doğruya üzerime atılarak beni yakalamak istediler. Bende buna karşı direndim. Ve zafer arkadaşın kaçması için bizzat kendim "faşistler", "katiller" diye bağurdum. Çünkü Zafer kaçtıktan sonra bende kaçmayı hesaplıyordum. Tahminen birkaç dakika sonra Zafer eyden çıkmış ve polislerle boğuştuğumuz için karmakarışık bir insan yığını haline gelen topluluğa ateş açmıştı. Polislerin vurulması için açılan bu ateş sonucu benle polislerden biri yaralanmıştı. Zafer daha sonrada mermisi bittiği için kaçmış herhalde. Polisler beni yakalayıp hazırladıkları bir arabaya sokmaya çalışırken tekrar ellerinden kurtularak kaçtım. Ancak arkamdan açılan 6-7 el ateşten bir veya ikisi isabet ettiğinden vurularak düştüm. Böylelikle yakalanmış oldum. Savcı her nedense benim ikinci kez polisler tarafından ayaklarımdan değilde kol veya omuzumdan vurulmamdan bahsetmiyor. İddianamede. Bunu polislerin gizleme ve örtbas etmeye çalışarak onları masum göstermek amacıyla yapmış olabilir. Olay yerinde ele geçen naylon çantadaki silah ve mermilerde bana aitti. Silahı belime takmamamın tek sebebi de böyle bir olayı beklemediğimdendi. İşte yakalanmam olayı kısaca bu anlattığım gibi olmuştur.

Sayın başkan, sayın üyeler,

Az önce halk savaşında zaferler kadar yenilgilerinde doğal olduğunu ve bu yenilgilerin bağrında zafer tohumlarının taşıdığını belirttim. Nisan 1976 da karşı devrimin eline geçmemizle TİKKO'nun bir parçasını oluşturan bizlerde çeşitli eksik ve hatalarımızdan dolayı başarısız bir eylem sonucu geçici bir darbe yemiş olduk. Biz halk savaşçıları daha büyük zaferler kazanmak için yaptığımız her hatadan ve düştüğümüz her yenilgiden dersler çıkarırız. Ve bizler bu yenilgimizde büyük dersler çıkararak yolumuzda ilerlemeye var gücümüzle devam etmeğe çalışacağız.

Nasıl ki TKP/ML'in ilk yenilgisi TKP/ML ve önderliğini yapmaya çalıştığı Türkiye halkının mücadelesini durdurmadıysa, mücadele yolunda gidinlerin daha kararlı ve azimli olmasını sağladıysa bizim bu noktadaki başarısızlığımızda mücadelemizi durdurmayacak ve azmimizi daha da pekiştirecektir.

Çünkü bizler yaşadığımız müddetçe yoldaşlarımızın ve bütün yurtseverlerin emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı eşsiz fedakarlık ve kararlılık ruhuyla verdikleri mücadeleyi yürütmekle görevliyiz. Ve işte bu mücadelenin bir gereği olarak da silahlı mücadeleden yana olduğumuzu belirtiyoruz. Çünkü bizi bu yola bizzat hayatın kendisi zorlamaktadır. Çünkü ülkemize egemen olan emperyalistlerin işbirlikçileri büyük burjuvazi ve toprak ağalarının silaha, katliama, baskı ve teröre başvurmadığı bir gün bile düşünülemez. Ve bütün tarih bize soyguncuların, zalimlerin, sömürücülerin kendi düzenlerini gönül rızasıyla terketmeyeceklerini, onların halk yığınlarının en ufak bir baş kaldırışı karşısında zulmü, her türlü vahşet ve işkenceyi kendilerine bayrak edindiğini göstermemişmidir.

Bugün ülkemizde emperyalistlerin işbirlikçileri ordusu ve polisiyle MİT ve faşist komandolarıyla özellikle grevlerde, direnişlerde, boykotlarda, mitinglerde, toprak ıggallerinde, genellikle de hemen her yerde halkımıza saldırıyor ve amansızca zulmediyorsa, karakollarda işkenceler uygulanıyor, işkencehanelerde devrimciler ölüyorsa eğer işte bütün bunlar egemen sınıfların kurdukları, faşist diktatörlük yoluyla zulüm ve baskı politikasını halkın üzerinde nasıl vahşice uyguladıklarını gösterir. Esas olarak ta bu durum günümüze kadar gelen, sınıflı toplumlarda ezenlerin ezilenler üzerinde kurdukları sınıf hakimiyeti gerçeğinin ülkemizdeki yansımından başka bir şey değildir. Bilindiği üzere yeryüzünde sınıfların ortaya çıkmasıyla oluşan sınıflı toplumların en belirgin özelliği bu toplumların bitmez tükenmez sınıf mücadelelerine sahne olmalarıdır. Bu mücadelenin bir gereği olarak da bugüne denk ezilenlerin ezenlere karşı mücadelesi ideolojik ve ekonomik alanda yükselmiş ve politik kavgası bu sınıf mücadelesinin temel taşı olmuştur.

İşte bu temel gerçeklerden hareketle ülkemizin bugün ki bakıldığında görülen şudur ki;

Bugün ülkemizde bir avuç burjuvalarla-toprak ağalarının geniş halk kitleleri üzerinde tahakkümü hüküm sürmektedir. Mevcut devlet mekanizma sında bu tahakkümün her uygulama aleti olarak bürokrasisi ve ordusuyla nasıl bir baskı aracı olduğu gün gibi ortadadır.

Bu bir avuç işbirlikçi vasıtasıyla ülkemiz dünya halklarının baş düşmanlarından biri olan ABD emperyalizmine ekonomik, askeri ve kültürel anlamda bağımlı olduğu için yarı sömürge bir ülke durumundadır. bugün. Yine bir avuç işbirlikçi ve bir avuç sosyal faşistin gayretiyle ülkemiz dünya halklarının öteki baş düşmanı Sovyet Sosyal emperyalizminin pençesine düşme tehlikesiyle de karşı karşıya gelmiş bulunmaktadır.

Halkımız yıllardır bu bir avuç işbirlikçiyle efendileri emperyalistlere karşı verdiği mücadelede sömürü ve zulüm çarkını bir türlü kavramamış, buna karşın halkın her gelişen mücadelesine gerici egemen sınıflar şiddetle karşılık vermişler ve egemenliklerini de bu şiddetle dayanarak sürdürmüşlerdir. Denilebilir ki Türkiye halkı yıllardır faşist diktatörlüklerin pençesinden kurtulamadığı gibi hangi ad ve örtüyle ortaya çıkarsa çıksın faşist diktatörlük kendisinden önceki faşist diktatörlüğü aratmayacak bir şekilde, esas olarak sahip olduğu devlet iktidarı sayesinde, resmi ve sivil faşist güçlerle halka kurşun yağdırmış ve kan kusturmuştur.

Söz gelimi bugünkü MC faşist diktatörlüğüyle daha dün, döküğü kanları bile daha kurumayan I2 Mart faşist diktatörlüğü arasında özü itibarıyla hiç bir fark yoktur. I2 Mart faşizmi egemen sınıfların içine düşükleri ekonomik, siyasi çıkmaz ve halkın gelişen mücadelesi sonucu gerilemek zorunda kaldı. Bugün MC faşizminin ise yine aynı nedenlerden dolayı gittikçe nasıl yoğunlaştığına, bunun bir ürünü olarak ta bir dizi yeni baskı ve zulüm yasalarını nasıl getirmeye uğraştığına hemen herkes tanık olmaktadır. Ve özellikle de son zamanlarda I2 Mart faşizminin ürünü olan sıkıyönetim mahkemelerinin varlığını sürdürmesinden dolayı, bu mahkemelerin yerine adapte edilen DGM mahkemeleri yasasının yeniden çıkarılması için nasıl çaba harcadığı da yine herkesçe bilinmektedir.

Yani daha dün bizim nezdimizde halkımızı yargılamak isteyen, bunun bir ürünü olarak hazırladığı iddianamede bir sürü hayali suçlamalara dahi başvurmaktan çekinmeyen iktidarın azimli bir memuru bu savcınları ve onun gibilerinin mahkemesi olan bu mahkemeler tekrar yasalastırılmak istendi.

Esasında soruna bu açıdan bakıldığında ülkemizde I2 Mart faşistlerinin emrindeki sıkıyönetim mahkemelerinde olduğu gibi daha dün kapanan MC faşistlerinin emrindeki DGM'lerinin tarihi savcılarının ismarlama ve hayallere dayalı suçlamalarıyla sanıkların gerçekleri arasındaki mütadelenin tarihidir.

Ve her defasında gerçekler sanıkların lehine olmasına rağmen uygulamalar savcılarının, daha doğrusu emrinde bulundukları faşistlerin isteklerine göre olmuştur. Peki ama bu uygulamaların sonucunda ne oldu? Daragaçlarına yollanan devrimciler tarihini halk kahramanlar listesinde yer almadı mı? Yıllar boyu hapis cezasına çarptırılan devrimciler halkımızca şükranla anılmıyormu? Ama devrimcileri daragaçlarına yollayan yada ömür boyu hapis cezası verenlerin adları anıldığında o adların başında ya katiller, ya faşistler, yada kahrolsun deyiminin de birlikte kullanılması halkımızca benimsenir hale gelmedimi?

Sayın başkan, sayın üyeler,

Sıkıyönetim ve DGM'lerinde yargılanmak istenenler sadece ve sadece daragaçlarına, hapisanelere yollanan devrimciler olmamışlardır. Örneğin bu davayla ilgili hazırlanan iddianameyle yargılanmak istenen sadece ve sadece demokratik halk diktatörlüğü için gerici düzeni yıkmaya çalışan ben ve iki arkadaşım değildir. Bu iddianameyle yargılanmak istenen devrimcilerdir, yurtseverlerdir, işçi ve köylülerdir, kısacası halkımızdır. Çünkü çöküşe doğru gittikçe dahada azgınlaşan ABD emperyalizminin işbirlikçilerinden oluşan, bu yüzden bağlı olduğu emperyalist devletin karekteri gereğiyle ittifak ettiği feodal gericiğin varlığından dolayı halka azgınca saldıran ve zulmeden bu faşist diktatörlük halkımızın en azimli düşmanlarının temsilcisidir. Bu diktatörlüğün baskı ve terörünü

uygulama aracı olan DGM'leride doğaldaki iktidarın politikasını uygulamaya çalışan bir kurum olacaktı, yine doğaldaki bu iddianamenin savcısı da hazırladığı iddianamesini hizmetinde olduğu egemen sınıfların ideolojisine politikasına uygun olarak hazırlayacaktı,

Ve bu iddianame günümüzdeki olup bitenlerle içiçe ele alındığında, açıkça görülecektir ki bu iddianamenin hazırlanışında esas olarak bazı etmenler temel taşı olmuştur,

Öncelikle gunu belirtmem doğru olur sanırım yerinde olacaktır. Bir mahkemenin gerek yargılamasında ve gerekse alacağı kararlarda her zaman tartışılmaz bir şekilde zamanın hakim güçlerinin ve politik olarak etkin olan eğilimlerin baskısında kalacağı muhakkaktır. Biz yargılamak isteyen DGM'sinde tek yanlı olarak iktidara olan siyasi bağimliliğini bir yana bıraksak bile mutlak iktidarı garantilemek için MC'nin büyük çaba sarfettiği yada yerli Hitler taslağı Türkiye'nin faşistlerle her tarfta cirrit attığı ve bütün anti faşist güçleri tehdit ettiği, günümüz şartlarından bağımsız hareket etmeyeceği kesin gibi bir şey.

Bu davanın DGM'de ele alınmaya başladığı günlerde bu davayla yakından ilgili olarak egemen sınıfların ve usaklarının yürüttükleri bir kampanya vardı. Bu kampanya başta başbakan Süleyman Demirel olmak üzere tüm hükümetçe, TRT'ce, gerici gazetelerce ve DGM'ce koro halinde, sömürü düzeninin devamı için halkın yükselen mücadelesini ezme gayretleriyle ve emekçi halkı ezip sindirme naralarıyla yürütülmeye çalışıldı. İşte egemen sınıflar halkımızı ve onun önderlerini ezmek amacıyla 12 Mart faşist diktatörlüğünde olduğu gibi yeni ve kanlı bir saldırının zeminini hazırlayarak ve bu iş için açılacak kampanya aracılığıyla ekisi gibi terör ve ihbar havası içinde faşist DGM'leri ve benzeri tasarımlara haklılık kazandırmaya çalıştılar. Bunun için de bol bol silahlı kanlı çatışmalardan, silahlı kuvvetlere saldırdan, anarşi yuvalarının basılmasından dem vurdular. Ve hala da dem vurmaya devam ediyorlar. Hatta faşistler bu çirkin emelleri için işi okadar ileriye götürdüler ki yalan ve iftiralarla kargaların bile güleceği iddialar öne sürdüler. Bunun en güzel örneğini de Ankara DGM'si savcısı verdi. "Biz bir tek türkün saçının bir teline bütün bir canı kurban edecek milli devleti" amacında olup "dünyanın neresinde bir türk varsa bizim tabii hututlarımızda oradan başlar" diyen MHP aleyhinde soruşturmanın sürdüğü ve yurt içinde yasa dışı eylemleri üzerinde durulduğu bir ortamda dikkatleri dağıtmak için hiç bir delile sahip olmadan mahiyeti de belli olmayan, ya da ancak MIT'in düzmece raporlarına dayanılarak iddia edilebilecek bir iftiradan öteye gitmeyen Ankara DGM savcısının açıklamasını beraberce dinleyelim "yasa dışı örgütler Türkiye'yi 10 halk cumhuriyetine bölmek istiyor". İşte böyle diyor savcı Ayhan Ulusoy'un meglektağı Ankara DGM savcısı. Ankara DGM savcısı ve onun gibilere şunu sormak gerekir. Geçmişte 12 Mart tezgahladıkları sabotajları yakaladıkları suçsuz kişiler için silah olarak kullanmak istemediler mi? Ama bu silah sonunda geri teperek kendilerini vurmadımı?

Bilindiği gibi 12 Mart faşizmi döneminde hazırlanan bir provakasyonun gereği olarak NATO'nun jandarmalığını yapan türk ordusunun genel başkanlığı I. Ordu ve Sıkıyönetim komutanlığınca "Komünistler gençleri mizi nasıl aldatıyorlar?" adlı bir kitap yayınladı. Kitapta "..... Kültür sarayının yakılması 400.000 TL'sına satın alınan 10 kişi kadar öldürülmüş, beyni yıkanmış işçilerle gerçekleştirilmiştir" denildi. Ama sabotaj davasının sonunda yukardaki alitilerin sahiplerinin halk düşmanları olmaları bir yana gerçek birer yalancı ve iftiracı olduklarında ortaya çıkmadımı?

Ulusları ve halkları birbirine düşman edenlerin M-L'istlere böyle yüklenmeleri sadece ve sadece kendilerini yaralar. Son 50 yıldır kürt milletli üzerine milli baskı uygulayarak düşmanlık yaratan türk hakim sınıfları ve onların efendileri emperyalistlerdir. Irakta kürt ulusunu katledenler sosyal emperyalistlerle irak'lı işbirlikçileridir. Kıbrısta iki ulusu birbirine kırdırtan yine emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve onların usaklarıdır. Bütün bu gerçekler gün gibi ortadadır. "BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİNİZ" sloganının gerçek savunucuları olan komünistlerin Türkiye'yi 10 parçaya bölme is-

tekleri olamaz. Dünya çapında sosyalizmin kazandığı prestij karşısında ne yapacağını şaşırان burjuvazi çareyi iki yüzlülük ve bezirganca tutumda buluyor. Onun içindir ki M-L'istlere enternasyonalist oldukları için en çok saldıran gericilik bugün gariptir ki M-L'istleri bölücülük le suçlamaktadır.

Geçmiş ve bugün bize, İtalya'da, Almanya'da ve tüm dünyada olduğu gibi bütün dünya faşistlerinin kendi emelleri için çeşitli biçimlerde kullandıkları taktiklerin Türkiye'de de uygulanmaya çalışıldığını gözlemiştir. Mesela MHP nin kendine kılavuz ettiği Hitler faşizmi de nazi almanyasında "alman karşı devrimin bugün mumu Almanya Cumhuriyetinin ise ölüm döşegi mumu olan Reichitank yangını" çıkarmıştı. Yine faşist MHP komandolarının kendilerine örnek aldıkları aynı almanyanın SS leri de bugün almanya bizindir yarın bütün dünya bizim olacaktır diye şarkı söylüyordular onlar kendilerini yenilmez sayıyorlardı diğer taraftan cumhuriyetçi devlet adamları kurşuna dizilen katiller ve sağcılarının verdikleri gizli ölüm kararlarını yerine getiren cellatlar ya bulunamamış olarak kalıyor yada gülünç denemek kadar küçük cezalara çarptırılıyor. İşte nazi Almanyasının bu durumuyla günümüz Türkiye'si arasında bu açıdan tam bir uyum sağlanmıştır bugün. Ve verdiğimiz örneklerde de görüldüğü gibi taktiklerin birisi de faşizmin karşısına engel olarak dikildiği için devrimci, yurtsever ve demokratik güçleri tertip ve provakasyonlarla ezmektir.

Ülkemizdeki geniş halk kitlelerinin gelişen muhalefetine rağmen iktidarlarının devamını isteyen, bunun bir parçası olarak da Anayasa mahkemesi kararına göre kapanması gereken DGM'lerinin devamını isteyen faşist MC'nin bu mahkemelerin kapanma tarihi olan 11 Ekimden önce paçaları tutuşturduğundan meclisleri toplayarak tekrar DGM'leri kanununu çıkarmak için ne kadar çaba sarfettiğine hepimiz şahit olduk. Bir süre öncesine kadar her tarafı kasıp kavuran burjuvaziye ve gericiliğe büyük korku salan işçilerin grevi, direnişi, öğrencilerin boykotu, devrimci demokrat kuruluşların bütün tepkilerine rağmen DGM'leri niye çıkarılmak istendi?

Çünkü DGM'leri egemen sınıfların sömürü ve zulüm düzenini sürdürebilmek, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini bastırabilmek için kurdukları faşist kurumlardan biriydi. Çünkü DGM'si yurtsever, devrimci, demokrat kitlelerin ABD emperyalizmine, SS emperyalizmine, ABD emperyalizminin uzantısı faşist diktatörlüğe ve revizyonistlere karşı mücadele edenleri vatan hayını sayarak halkın gözünden düşürmek için, Demokratik Halk Devrimi için mücadele edenleri ölüm ve yıllarca süren ağır cezalarla cezalandırıp ülkemizdeki sınıf kavgasını yasaklamak için tekrar çıkarılmak istediler.

Faşistler işçileri iliklerine kadar sömürebilmek, yoksul köylülerin elindeki bir avuç varını yoğunu alabilmek, Kürt Milli Mücadelesini bastırabilmek, küçük üreticilerin ürünlerini gaspetmek, egemen sınıflara uşaklık etmek istemeyen öğretmenleri, memur ve aydınları baskı altında tutmak, faşist komandalara karşı mücadele eden öğrencileri yıldırarak, kısacası haklarını koruyabilmek için örgütlenen halkı, ülkemizin bağımsızlığı için iki süper güce karşı mücadele verenleri, yoksulluğa, zulme ve sömürüye karşı mücadele edenleri yargılamak için DGM'lerini yaratmak istediler.

Bunun içindir ki 1965 yılından beri "Bu anayasa ile Türkiye yönetilemez" diyen Demirel son günlerde "DGM'lerinin ayakta kalması bir anayasa emridir. Bu bakımdan DGM'lerine karşı çıkmak anayasaya karşı çıkmak" demekti diye bas bas bağırdı.

Bunun içindir ki, işverenler Demirelle gizli toplantılar tertiplerken DGM'lerinin tekrardan çıkarılması için ısrarla durdular.

Bunun içindir ki, okulları yurtları basıp işgal ederek ölümlere ve yaralamalara yol açan, öğretmenlere ve derneklere saldırarak bomba atan solcu diye bildikleri gazeteleri okuyanları döven, fabrikalarda işçilere saldırarak, grevleri, direnişleri kıran, toplantıları basıp dağıtan, ilerici diye saydıkları filmleri oynatan sinemaları tahrip eden, kahveleri basan, hatta ve hatta kendileri ile işbirliği yaparak sonradan bundan vazgeçenleri katleden, Nazi Almanyasının SS leri gibi çalışan Türkiye'nin komandoları son zamanlarda bu tür cylemleri çoğaltarak ülkede bir keşmekeşliğin hüküm sürdüğünü herkese inandırmaya çalıştılar.

Bu gün öyle bir noktaya varılmıştır ki artık faşistler kendi egemenliklerini sağlayan yasaları dahi çiğnemekten geri kalmamaktadır. Artık ne danıştay ne yargıtay ne de anayasa mahkemesi kararları uygulamamaktadır.

Bütün bunlar yoğunlaşan faşizmin göstergelerinden başka bir şey değildir.

Bütün bunların halkımıza reva görülmesinin nedeni ülkemizin içine düştüğü ekonomik bunalımı kitleler üzerine yıkabilmek için faşist diktatörlüğün her şeye hakim olabilmesiyle mümkün olabileceğinin görülmesinden dolayıdır. Bu şartlarda geçekonduların yıkımı, özgürlüğe ve toprağa hasret köylülerin katli, Kürt ulusuna zulmedilmesi, pahalılığın, işsizliğin yoksulluğun alabildiğine yükselmesi, zindanların dolması, rüşvet ve memur kıyımının hızla artması artık olağan olmuştur. Olağan olmuştur çünkü şiddet baskı, terör ve kinden başka bir şey olmayan faşizmin gerekleridir bunlar.

Faşizm resmi ve sivil güçleri ile ülkemizin her yanında, işverenlerin işçilere, ağaların köylülere yaptıklarıyla, MİT, polis, jandarmanın halka ve halk için yaşayanlara yaptığı işkencelerle, sivil milis teşkilatı, özel maksatlı silahlı kuvvetleriyle açıkca gözler önündedir. Ve işte bunun birkaç örneği;

Ceyhan karakolunda vatandaşın biri dövülerek öldürüldü,

Diyarbakırda İ. Gökhan Edge polislerin işkencesi sonucu öldü.

Doğu Beyazıtta jandarma köylülerin sürülerine el koyup köylüleri döerek işkence altına aldı.

Selendide sarhoş baş çavuşla üç jandarma ikiyüz kişiyi silahla tehdit elip meydan dayagı attı.

Sayın başkan, sayın üyeler

DGM'leri kapandı. Kapandığına göre ardından bunca söz edilmesinin ne anlamı var denilebilir. 12 Mart ertesinde de kimileri sıkıyönetim kalktı, sıkıyönetim mahkemeleride kapandı; öyleyse bunlardan bahsetmeyelim, geçmişimize bir sünger çekip geleceğe yönelelim demişlerdi.

Böyle diyenlere şunu sormak gerekir,

Sıkıyönetim mahkemeleri kapandı ama bu mahkemelerin verdiği ölüm ve ömür boyu hapis cezalarının açtığı yaralarda kapandı mı? Toplumsal gelişmeyi frenlemek için yapılan zulümlerin hesabı soruldu mu? Hayır açılan yaralar kapanmadı, katillerden, soygunculardan hesap sorulmadı. Öyleyse bunlar yapılmadan geleceğe uzanamayız. DGM'leride kapandı ama onun açtığı yaralar hala duruyor; bu yaralar kapanıncaya, hesaplar soruluncaya kadar bunlar için mücadele durmayacaktır. İşte bende DGM'lerinin gerekli olduğu yada yerine daha faşist bir yapıya sahip yeni bir kanunun gerekli olduğunu kamuoyuna ispatlamak için bahanelerinde gerekli olduğunu ve bu bahaneler içinde nasıl bir kampanya yürütüldüğünü bu nedenle anlattım. Üstelik, özellikle bizim bu meseleyle yakından ilgilenmemiz gerekirdi. Çünkü, işte tam bu noktada iddianamenin savcısı "mal bulmuş mağribi gibi" dört elle bizim davaya sarılmıştı. Çünkü dava "banka soygunu" davasıydı. Ve bu davayı daha da abartarak kamuoyuna sunmak için mümkün merteye çok sanıklı bir dava yaratılmasının gerekli görülmesi de iktidarcaya görülen lüzum üzerine idi.

Bundan dolayıdır ki gerici basın-sermayenin ve gericiiliğin güdümünde ki gerici basın-örgütümüzü kötülemeye, davamızla ilgili ipe sapa gelmez asılsız suçlama ve iddialar öne sürmede savcıdan aşağıda kalmayacaktır. Zaten

Hemen belirtelim ki, bu bizim için hiç bir önem taşımamaktadır. Zaten halkımız neyin ne olduğunu ve bu gerici basınında kime nasıl hizmet ettiğini büyük ölçüde kavramış bulunmaktadır.

Çünkü ülkemizde sigorta parasını almak yada vergi kaçırmak için mülk sahipleri tarafından yakılan herşeyi komünistlerin üzerine atmaya çalışan ya da azılı faşist MHP'li Prof. Dr. Nuri Mugan'ın kızı sevgilisi ile randavusuna evine kapandığında "zavallı kızı TIKKO'cular kaçırdı" diyen gerici basının ipliği çoktan pazara çıkmıştır.

Yine yukarıda anlattıklarımın dolayısıdır ki savcı Ayhan Ulusoy'un iddianamesinde doğaldır ki, bir sürü suçsuz kişi de mahkum edilmeye çalışılacaktır.

Ve yine doğaldır ki, iddianamede bunlarla da yetinmeyerek ülkemiz tarihini ve şimdiki gerçekleride çarpıtılarak bize bu platformda saldırıya geçilmeside unutulmayacaktır elbette. Çünkü bütün bunların tarihi bir geçilmesi de unutulmayacaktır elbette.

lişimi vardır. İşte bende iddianameyede cevabi nitelikte olabilecek şe kilde ülkemizin tarihsel gerçeklerine kısacada olsa değinerek sorguma devam etmek istiyorum.

Bilindiği gibi emperyalist devletlerin yarı sömürgesi olan Osmanlı İmparatorluğu 1. Emperyalist dünya savaşına Alman emperyalizminin ye değinde katıldı. Osmanlı imparatorluğunun savaşta ki konumu sadece ve sadece Alman emperyalizminin diğer emperyalist devletlerle giriştiği sömürgeleri ve yarı-sömürgeleri yağmalama ve paylaşma kavgasında ken di emperyalist ağababasının verdiği görevleri yapmaktı. Savaştan Alman emperyalizmiyle müttefiklerinin yenilgiyle çıkması sonucu İngiliz -Fransız emperyalizmiyle müttefikleri de yarı-sömürge Türkiye'ye de tamamen sömürgeleştirme uğraşına giriştiler. İngiliz emperyalizmi uşağı olan Yunan saldırganlarını Türkiye'ye saldırttı. Türkiye halkının emperyalizme saldırganlara ve kendi sınıf düşmanları patron-agalara karşı yükselen mücadelesi şa rtlarında gelişen Kemalist devrim önce leri emperyalizme karşı olmasına rağmen sonraları özünde işçilerin köylülerin toprak devrimine karşı gelişmiştir. Bu devrimin önderleri koprador Türk büyük burjuvazisiyle toprak ağaları sınıflarıdır. Bu hareketin sonucunda Türkiye'nin sömürge, yarı-sömürge, yarı-fecdal ya pısı , yarı-sömürge, yarı-feodal yapısıyla yer değiştirdi, öte yandan da politik alanda hanedanlık çıkarlarıyla birleştirilmiş olan meşrutiyet idaresinin yerini egemen sınıfların çıkarlarına en iyi cevap veren bir idare olan burjuva cumhuriyet almıştır. Bu idare sözde bağımsız gerçekte siyasi bakımdan emperyalizme yarı bağımlı bir idaredir.

İddianamenin savcısı bu konuyla ilintili olan görüşlerimizin özünü hareketimizin "Kemalizm Üzerine" isimli broşürden yaptığı alıntı larla iddianamesine sıralamış ve hemen bunun arkasından da "Mustafa Kemal Atatürkün getirmiş olduğu sistemin proletarya diktatörlüğünün kurulmasına yardımcı olacak bir sistem olmadığı 27 mayfelik yazıda an latılmaktadır" diye haklı bir sonuca varmış.

"Atatürkün getirmiş olduğu sistem" elbetteki proletarya diktatörlü günün kurulmasına yardımcı olamazdı. Ülkemiz şartlarında proletarya diktatörlüğünün kurulması herşeyden önce Demokratik Halk Devrimi yo luyla kurulacak olan Demokratik Halk Diktatörlüğünden geçer. Ama "Ata türkün getirmiş olduğu sistem" in varacağı yer olsa yarı-sömürge ve gerici emperyalist dünyanın bir parçası haline gelmekti ve kendini İngiliz Fransız emperyalizminin kucagina atarak çoktan varacağı yere varmıştı bile.

İddianamenin sahibi Ülkemizin tarihi ile ilgili olarak şunu da be lirtmekten geri kalmıyor.

"M.K. Atatürkün önderliğinde bütün Türk ulusunun aynı gaye uğrunda birleşmesiyle askeri ve siyasi alanda yenilen düşmanın yurdumuzdan çe kilmesiyle kurulan T.C. devleti 1924 Anayasasıyla genel ilkelerini çiz miştir."

Ezelden beri egemen sınıfların ve ideologlarının ağızlarında çigne ne çignene posası çıkan ama murkası değişmeyen bir çıklet var, bu cins ten birşeyle gindi burada da kargılaşıyoruz. Savcı yukarda söyledikle rine, bir de "bu gün imtiyazsız sınıfsız bir toplumuz" meşhur nakara tını da ekleyeydi eğer, ülkemizin tarihiyle bu günkü yapısını kendi açısından bir çırpıda halletmiş olabilirdi.

Bu gün halkımızı soyup söğana çevirmekten başka hiç bir gayesi ol mayan egemen sınıflarla, örneğin MC iktidarının temsilcisi olduğu pa tron-ağalarla bu iktidarın grevleri, toprak işgallerini, boykotlarını kırmak için kurşunladığı halkımız arasında nasıl ortak bir gaye ola bilir. Kurtuluş savaşından sonra sözde demokratik, gerçekte askeri fa şist bir diktatörlük oluşturan Kemalist diktatörlük'le, Fransız demir yolu şirketinde, tranvay ya da tersane şirketinde grev yaptığı için kurşunlanan işçiler, ya da 1925 den günümüze kadar sürekli olarak kat ledilen Kürt ulusu arasında ne gibi ortak bir gaye olabilir.

Kurtuluş savaşında Mustafa Kemal'in yönetiminde emperyalizme karşı kendi varlığının ölüm kalım kavgasını veren Türk hakim sınıfları, Tür kiye halkının emperyalizme ve özellikle kendi sınıf düşmanları olan koprador burjuvalarla toprak ağalarına karşı duydukları hoşnutsuzluğu ustalıkla kendi amaçları uğrunda ki mücadeleye kanallize etmişlerdir.

Önderimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaşın dediği gibi; Halkımız Kurtuluş Savaşı'na dişıyla, tırnağı ile, eti ile, kemigi ile katıldı, kanını akıttı! canını verdi! Ana bağımsız bir kuvvet olarak değil, kaypak, tutarsız, korkak ve iki yüzlü burjuvazinin ve toprak ağalarının arkasında katıldı. Bu yüzden devrim halkın kanı-canı pahasına başarıya ulaştığı halde, ona karakterini veren burjuvazi ve toprak ağalarıydı. Devrim bu sınıfların bütün pisliklerini, hastalıklarını bünyesinde taşıyordu. Halka karşı, işçilere, köylülere ve bir toprak devrimi imkanlarına karşı geliyordu. Yani devrim içinde, karşı-devrimin tohumlarını taşıyordu ve bu tohumlar gittikçe filizleniyordu.

Ne yazık ki, askeri ve siyasi alanda yenildi diye savcının kastettiği düşman, sırf İngiliz emperyalizminin güdümündeki Yunanistan değildi, perdenin arkasında oyunu yöneten emperyalistler ise; onlar Kemalistlerle daha anti-emperyalist savaş yıllarında, el altından işbirliğine girişmişler, Kemalist'lere karşı hayırhah bir tutum takınmışlar ve bir Kemalist iktidara rıza göstermeye başlamışlardır. Yani söz konusu olan Türk hakim sınıflarıyla ezilen sınıfların millet olarak aynı gaye uğruna birleşmesi değil, Türk hakim sınıflarıyla yabancı emperyalistlerin, aynı gaye uğruna birleşmesidir söz konusu olan, ki bu işbirliğinin o günden bu yana nasıl geliştiği ve giderek AŞD, Alman ve diğer emperyalist devletlerle, bugün de gittikçe etkinliği yoğunlaşan Sosyal emperyalistlerle nerelere kadar vardığı çoğu kişinin çok iyi kavradığı bir gerçektir şimdi.

Savcı Ayhan Ulusoy'un iddianamede koymaya çalıştığı bizimde yukarıda anlattıklarımız sonucunda "T.C devleti 1924 tarihli Anayasası ile genel ilkelerini çizmiştir". Bu Anayasa daha öncede dediğimiz gibi değişen koşullarda politik alanda oluşturulan burjuva Cumhuriyetinin ifadesinden başka bir şey değildir.

Halkımızın emperyalizme ve kendi sınıf düşmanı olan komprador büyük burjuvalarla toprak ağalarına karşı mücadelede temelinde gelişen değişimlerin, kaçınılmaz sonucunda Kurtuluş Savaşı'nın hemen ertesinde sınıflı da olsa burjuva demokrasinin bazı kırıntılarına sahip olmuştur. Buna neden Kurtuluş savaşına katılan kitlelerin ve demokratik burjuva çevrelerinin etkinliğinin, Kurtuluş savaşından sonrada bir süre devam etmesindedir. İşte bu şartlardaki ve yukarıda anlattığımız nitelikteki burjuva demokrasisinin bir ürünü olmuştur 1924 Anayasası.

Keza 1961 Anayasası da buna benzer temellerde şekillenmiştir.

1950'lerde iktidara gelen Amerikan emperyalizminin sadık kulu DP hükümeti kitleleri albildiğine sömürüyor; işçiler, köylüler bir yana küçük burjuvaziyle orta burjuvazinin savunduğu demokratik hakları dahi gaspe diyor. Halkın hemen her sınıf ve tabakalarını bu gerici iktidara karşı mücadelelerinin yükselmesi, öte yandan CHP içinde örgütlenen büyük burjuva ve toprak ağalarının muhalefetiyle DP iktidarı 27 Mayıs 1960 darbesiyle yıkıldı.

Faşist DP iktidarına karşı 27 Mayıs 1960 öncesinde girilen demokratik mücadelenin etkinliğinin 27 Mayıs'tan sonra da devam etmesi, bu süreç içinde halkımızın mücadelesinin etkisiyle orta burjuvazinin sınırlı ölçüm ve taleplerini içeren 1961 Anayasası hazırlanmıştır.

Savcı işte bu 1961 Anayasasının bazı maddelerini iddianamesinde sıraladıktan sonra şöyle diyor.

"Bu hükümler sayesinde vatandaşların kişiliklerine değer verilmiş, insanca yaşamak için şeref ve haysiyetleri korunmuş ve teminat altına alınmıştır."

Ülkemizde bu hükümler sayesinde nüfusumuzun büyük çoğunluğunu oluşturan halkımızın "kişiliğine değer verilmiş, insanca yaşamak için şeref ve haysiyeti korunmuş ve teminat altına alınmış" değildir. Çünkü bu hükümlerle haysiyeti korumak ya da uygulamamak bir avuç asalak egemen sınıflarla hizmet karlarının elinde olan bir şeydir.

"Yasama yetkisi TBMM'de bulunmaktadır. TBMM'de işçilerin köylülerin veya onların gerçek temsilcilerinin yeri yoktur. Parlemantodaki temsilciler, bir avuç sömürücünün hangi kesiminin, içinde bulunulan dönemde ezilen milyonların sırtından saltanat sürdüğünün göstergesidir. Ve bu temsilcilerin sabahın akşamı kadar sömürü düzenini koruyan yasalar ge-

tirmek, kendilerine ve kendi gibi hizmetkarlara yüksek maaş çıkarmak, esas olarak da halkı uyutmak için bol bol gevezelik yapmaktan başka işlerinin olmadığına hepimiz şahidiz.

Öte yandan, eğer binbir güçlükte bu parlamentoya halktan yana, yurtsever, demokrat, ilerici bir milletvekili seçilme olanağı bulabilirse sürdürülmesi için hakim sınıflara göre mübah sayılan her türlü yöntem ve parlamento oyunları hemencecik uygulamaya konulur tabii ki.

Kaldıkı yasama organı en demokratik bir şekilde olsa dahi gerçekten bütün güç büyük burjuvazi ve toprak ağalarının yönetimindeki yürütme organındadır. Ve halkın lehine alınan en basit bir karar bile kuşa çevrildikten, o muazzam bürokrasi çarkının dişleri arasında öğütüldükten sonra ancak halka ulaşabilir. Daha doğrusu ulaştırılmadan yutulur.

Zaten parlamento veya yasama organı ve bazı yargı organları şu veya bu sebeple sınırsız keyfilige engel olmaya başladımı faşistler için bir kenara itilmesi iştien bile değildir.

Bilindiği gibi "Yürütme görevi de Cumhurbaşkanı ve Bakanlar Kurulu tarafından meydana getirilir. Yürütme görevini yüklenenlerin vergilerle, suntalarla, zamlarla ve vergi ideleriyle nasıl halkımızın alıntelerini yürüttüklerine hemen herkes şahittir.

"Yargı yetkisi Türk milleti adına, bağımsız mahkemelerce kullanılır" deniliyor. Ama biz DGM'lerinde faşist MC iktidarının ortağı memurlardan başka kimseyi göremedik.

Savcı anayasadan aldığı bazı maddeleri sıralıyarak bizim bu maddele re aykırı davrandığımızı dile getirmeye çalışmış. Bizim bu maddelere aykırı davranıp davranmadığımız, davrandıysak veya davranmadığımızı ele almak zorunlu bir tespittir. Gerektiğinde bu mesele de ele alınacaktır. Ama savcı Anayasadan aldığı bu maddeleri sıralamakla çok iyi etmiş. İyi etmiş, çünkü hizmetkarlığını yaptığı faşistlerle kendisinin nasıl bunlara uymadığının somut verilerini de beraberinde getirmiş.

İddianamede Anayasanın 11. maddesinden alıntıyla "Kanun temel hak ve hürriyetlerin özüne dokunamaz" deniliyor. Biz de bunu anayasanın 14. maddesinden "Herkes yaşama, maddi ve manevi varlığını geliştirme haklarına ve kişi hürriyetine sahiptir" alıntılarıyla pekiştiririm. Böylelikle lede anayasanın temel haklarından olan yaşama hakkına dokunulmaması gerektiğini ortaya koymuş olalım. İşte bu maddeyi iddianamesine koyan savcı aynı iddianamede üç kişinin hakkında ölüm cezası isteyebiliyor. Ege men sınıfın temsilcilerinden oluşan TBMM Meclisi de bu gibi cezaları gerektiğinde onaylayabiliyor.

Anayasanın "Kanunlar anayasaya aykırı olamaz" maddesinden savcı her halde haberdardır. Ama anayasa mahkemesince kanunlara aykırılığı tespit edilmiş bir mahkemenin savcısı olarak DGM'de devrimciler, yurtseverler ve halkımız için bol keseden cezalar isteyebiliyordu. Anayasa madde 12 "Herkes; dil, ırk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din ve mezhep ayrımı gözetmeksizin kanun önünde eşittir". Savcımız bu maddeyi de iddianamesinin 5. sayfasına koyuyor. Ama aynı savcı, aynı iddianamenin 1., 2. ve 3. sayfalarında kimlik tespiti yapılırken, kimimizin milliyetini de belirterek daha önceden o kanunu çiğneyebiliyor.

Bizler sınırlı da olsa 1961 anayasasının içerdiği ilerici, demokratik hakların korunmasından ve geliştirilmesinden yanayız. Buna karşı direnen gerici hakim sınıflarla onların bekçiliğini yapanlardır. Onlar aynı zamanda bu anayasanın uygulanmasına da kargıdırlar. Çünkü bu anayasa onların astığım astık kestik politikalarını engellemeye yönelik bazı maddeleri de içinde barındırmaktadır. Bunun içindirki faşist MC iktidarı açık faşist diktatörlük şartlarında geçerliliği olan bir dizi yasayı meşru kılmak amacıyla yoğun bir çaba sarfetmektedir. Bunun içindirki Demirel "Bu anayasa ile memleket idare edilemez" demektedir. Çünkü onlar mevcut yasalarla düzenlerini sürdüremez hale gelmişlerdir. Düştükleri bataklığın içindeki son çırpınışlarıdır bunlar ve sonlarının yaklaştığının delaletidir.

Şu da bir gerçektir ki büyük burjuvalarla-toprak ağaları devlet makinasını ve silahlı kuvvetleri denetimleri altında tuttukları sürece, gerekli ve uygun gördükleri anda anayasayı da hükümsüz kılabilirler. Geçmişte büyük sanayi ve ticaret burjuvazisinin, bankerlerin ve toprak ağalarının en azgın, en yiyici, en terörcü kesiminin halkı soyduğu ve ezdiği bir idare olan 12 Mart rejimi başbakanlarından Nihat Erim'de

"Bu anayasa lükstür" liyordu.Yine aynı dönemin generali Memduh Tağmaç ise "Sosyal olayların temelinde ekonomik nedenler aramak komünistlerin uydurmasıdır.Tüm olaylar anayasanın özgürlükçü özünden çıkmaktadır.Bu anayasa ve özgürlüğe açık yasalar değiştirilmeden olayların üstesinden gelinemez.Yapılacak işlerin başında anayasa ve yasalarda,düşünce ve eylem özgürlüğünü kısacak.gerekirse kaldırarak değişiklikler gerekir..." diyorlu.

Çağımızda "En demokratik ülkelerde bile burjuva demokrasisi sözde kalıyor";bu ülkelerin anayasalarında düşünce,örgütlenme,toplanma,basın,çalışma ve eğitim,seyahat özgürlüğü yönetilenler için boş vaatlerden ibarettir,bunlardan sadece sömürücü sınıflar sonuna kadar yararlanabilir.Emekçi halkın örgütlenmesini,burjuvazi ve gericilikle mücadeleyle daha da kolaylaştıracığı için komünistler tutarlı burjuva demokrasisinin uygulanmasından yanadırlar.Buna karşı direnen burjuvazi ve gerici-liklidir.

Bir de bu anlattıklarımıza,Türkiye gibi ABD emperyalizminin tahakkümü altında büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün olduğu bir ülkede demokratik hakların nasıl uygulanamayacağını ne oranda bulunabileceğini eklersek mesele daha da iyi anlaşılır sanırım.

Burjuva demokrasisi sözde yani biçimsel olarak herkesi kanun önünde eşit kılıyor.Ama Türkiye'de bu durum mevcut olmadığı gibi,mevcut olan hak ve hürriyetler de uygulamada kuşa çevrilmektedir.Anayasanın 12.maddeesi "Hiç bir kişiye,aileye,zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınmaz" diyor.Ama gerçekte durum hiçte değildir;savcı bunuda belirtmekle efendileri gibi davranmıyor mu?Böylelikle ülkemizin bugünkü şartlarında büyük burjuvaziyle-toprak ağaları diktatörlüğünü örtbas etmek için bunu öne sürmüştür olmuyor mu?Çünkü kanunları uygulayıp uygulamamak bugün yönetimdekilerin yetkisindedir.Ordusuyla,polisiyle,ailesiyle,karakoluyla,hapishanesiyle devlet cihazına onlar hakimdirler.Üstelik ülkemiz de devlet cihazı burjuvazinin zayıflığından ve toprak ağalarının varlığından dolayı faşizan ve feodal bir karakter taşımaktadır.Emperyalizm,işbirlikçi egemen sınıflar demokrasisinin önündeki temel engeller olarak durdukça gerçek anlamda demokrasi hiçbir zaman olamaz.Ülkemiz Demokratik Halk Devrimi yoluyla,bu gerici düzenin tasfiyesiyle ancak gerçek anlamda demokrasiye kavuşabilir.

Tekrar belirtelim bizler anayasada yer alan ilerici,demokratik ilkelere ihlal edilmesine karşıyız.Söz gelimi bir süre öncesine kadar DGM'lerin anayasaya,kanunlara aykırı olduğunu iddia ediyorak bu tarih boyunca ezilenlerin ezenlere karşı mücadelesine sonuca elde edilen hakların gaspedilmesine karşı direnilmesindendir.Bugün ülkemizde bu alanda kamuoyuna mal olan bir gerçek varsa o da bu mahkemelerin insan hakları evrensel beyannamesinde belirtilen ilkelere ve anayasaya aykırı olduğu gerçeğinden ibarettir.Anayasayı yapanlar diğer birçok alanlarda olduğu gibi yargının bağımsızlığı esasını anayasanın genel esaslar bölümüne koymuşlarsa eğer,bunun anlamı sadece ve sadece ezilen halkımızın uzun mücadeleler sonucunda,egemen sınıflara karşı kazandığı zaferlerin kaçınılmaz sonucundan başka birşey değildir.Dünyanın diğer ülkelerinde olduğu gibi Türkiyede de bu hakların kazanılması uğrunda kan ve can verilmıştır.İşte bizim bu alanda verdiğimiz kavgada burada düğümlenmektedir.

İddianamede anayasanın 3.,4. maddeleri sıralanarak "Egemenlik kayıtsız şartsız Türk milletininindir" deniliyordu.

Bugün egemenlik Türk ulusunun değil,sayıları parmakla sayılacak kadar az olan emperyalistlerin işbirlikçileri komprador büyük burjuvaziyle toprak ağalarınınındır.İşte bu bir avuç işbirlikçinin faşist diktatörlüğünün hüküm sürdüğü bir ülkede,bu bir avuç zaimin faşist diktatörlüğü altında halkın ezildiği bir ülkede ulusal egemenlikten söz etmek mümkünmüdür?Elbetteki mümkün değildir.Ancak milyonlarca işçiyi,köylüyü emekçi halkı görmemezlikten gelenler bugün ulusal egemenlikten söz eder bilirler.Milyonlarca halkın horlandığı,değil insanca yaşamaya,hayat haklarının bile tanınmadığı bir ülkede;köylülerin mağaralarında,köy meydanlarında kurşunlandığı,işçilerin faşist çetelerin kurşunlarına hedef olduğu,yurtseverlerin sokak ortasında öldürüldüğü,halkın önderleri komünistlerin işkencehanelere ,hapishanelere gönderildiği bir ülkede ulusal ege-

menlikten söz etmek mümkünmüdür?Ulusal egemenlik emperyalizmin işbirlikçisi bir avuç faşist büyük burjuva ve toprak ağasının diktatörlüğü ise biz açık seçik bir biçimde Türkiye halklarının çıkarları uğruna bunlara karşı sonuna kadar mücadele edeceğimizi ve ulusal egemenliğin gerçek temsilcilerinin sadece ve sadece halk yığınlarının olabileceğini bildiriyoruz.

Kaldık ulusal egemenlikten söz eden bizim savcı,herşeyden önce hiç bir ulusal karakteri olmayan,ulusun bütününe yönelik değil,salt devrimcileri,yurtseverleri,komünistleri iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı iktidarın uzantısı olan DGM'lerinde görev yapmaktadır.Böylelikle herkesten önce ulusal yargıyı savcı ortadan kaldırmaktadır.

Bunlarında ötesinde yukardaki maddeyle kast edilen birde şudur;Türkiye cumhuriyeti sınırları içerisinde yaşayan kürt milletiyle diğer milli azınlıklara hayat hakkı yoktur.Kürt milletinin ayrılarak bağımsız bir devlet kurma hakkı yoktur.Bugün ülkemizde kürt milletiyle bir çok milliyetin varlığını inkar edenler faşistler,emperyalistlerin işbirlikçileri ve şoven milliyetçilerden başkası değildir.Tarihe kendi görüşleri açısından,bencil çıkarları açısından bakmayan hemen herkes özellikle kürt ulusunun varlığını yani dil,toprak,iktisadi yaşam ve ruhi şekillenme açısından bir ulus oluşturan kürt ulusunun varlığını kabul eder.Ezilen kürt ulus olduğu içinde ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı Leninist ilkesine sıkı sıkıya sarılanlar Kürt ulusunun ayrılarak kendi başına bağımsız devlet kurma hakkınıda kabul eder.Bir çok ulus ve azınlık milliyetin varlığı söz konusu olduğu için ülkemizde sadece egemenliği Türk milletine tanımak bugünkü koşullarda bir avuç büyük burjuva ve toprak ağasına hizmetten başka birşey değildir.Üstelik "Türkiye devleti,ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür" demekle ezilen ulus ve milliyetler üzerindeki milli baskıları zorla kabul ettirme ifade edilmektedir.Biz buna karşı çıkarken bununla her zaman ayrılığı savunduğumuz anlaşılmaz. M-L'istler ulusların birliğinden yanadırlar.Ama istenilen birlik faşistlerin ve şovenistlerin yaptığı gibi zorla,asimileyle,şiddet ve baskı yoluyla sağlanacak bir birlik değildir.

M-L'istler ulusların ayrılığını değil birliğini savunurlar.Ancak bu birlik herşeyden önce büyük burjuvazi ve toprak ağalarından yana değil işçilere,köylülere ve halk yığınlarına hizmet eden bir birlik olmalıdır.İşçilerden köylülerden yana bir birlik ,ancak gönüllü bir birlik olabilir ve böyle bir birliğin yolunda ulusların ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkının sonuna kadar savunulmasından geçer.Bu şartlarda gerçekleşecek birlikte,ayrılıktan işçi sınıfının,halkın yararına olacak ve her iki durumda da iki ulusun haklarını birbirine daha da yaklaştıracaktır.

Üstelik Marksist-Leninistler bütün dünya halklarının birliğini isterler,ama bu çok ileri bir gelecekte gerçekleşebilecek bir şeydir.Dünya çapında kapitalizmin ölümüyle,sosyalist uluslar arasındaki milli farklılıkların ortadan kalkması sonucu sınırların yok edilmesiyle gerçekleşebilir.Asıl ayrılığı savunan burjuvazidir.Dil,din,ırk ayrılıklarının propagandasını yaparak halkları,işçi ve köylüleri birbirine ne kırdırmaya çalışan burjuvazidir.

"Egemenliğin kullanılması,hiçbir suretle belli bir kişiye,zümreye veya sınıfa bırakılamaz" deniliyor.Ülkemiz gerçeklerine baktığımızda ülkemize egemen olanlar emperyalistlerin işbirlikçileri büyük burjuvazi ve toprak ağalarıdır.Bu gerici sınıflar elbetteki kendileri dışındaki sınıflara egemenliklerini terk etmek istemezler.Bunun içindir ki bu sınıflar Musolininin faşist İtalyasından aldıkları 141,142 ve 146. maddelerle halkımız üzerindeki tahakkümü sürekli kılmak isterler.Savcı gerçeği örtbas etmek için "demokrasinin gayesi de...sınıflar arasında imtiyaz tanımamak,şahıs ve zümre hakimiyetine mani olmaktadır" sözlerini de ekliyor.Toplunun ekonomisine,politikasına,yönetimine hakim olanlarla bu savcı gibi uzantıları ve savunucuları her zamanki gibi bilinegelen gekilde devleti sınıflar arasındaki farkı gideren ve ilişkileri düzenliyen bir sistem olarak göstermeye çalışırlar.Oysa bu gün ülkemizde sadece bir avuç gericiilere demokrasi vardır.Bunun karşı

ti olarak diktatörlük te geniş emekçi halka uygulanmaktadır. Savcı devam la şöyle diyor: "Bunun aksine, bir şahsın, bir zümrenin veya bin sınıfın sis etmesi suç sayılmış ve T.C.K'nun 2. kitap 1. bab 1. faslında "Devle bağlanmıştır." Egemenlik hakim sınıfların elinde olunca bu egemen sınıf- bu egemenliğe uygun ceza müeyyideleride koyacaklardı. Söz gelimi yukarda Demirellerin, toprak ağalarının, büyük sanayi, ticaret burjuvazisinin, onla rın yerli ve yabancı ortaklarının çıkarlarına, yurtseverlerin, devrimcile rin, işçilerin, köylülerin aleyhine olan 141, 142 ve 146. maddeleride ola- caktır.

İşte bu maddeler sayesinde aynı savcının dediği gibi "Devletimizin toplumsal, hukuki ve siyasi veya iktisadi temel nizamları" himaye edil- mek istenmiştir. Ancak nasıl bir devletin temel nizamları bu maddeler demokratik bir devletin değil faşist bir devletin temel nizamlarını ko- ruma amacıyla hizmet etmektedir. Bunlar büyük burjuvazi ve toprak ağala- rının faşist diktatörlüğünün ve onların egemenliğindeki faşist bir dev- letin korunmasına hizmet eden maddelerdir. Savcı devletin temel nizamla rından söz ederken her halde böyle bir devletin nizamlarından dem vur- maktadır.

İşte devletin temel nizamlarını koruyan bu 141, 142, 146. maddeler ül- kemize Musolininin faşist İtalyasından geldiğinden bugüne dek 4 kez de- ğiştirilerek ve her defasında daha da ağırlaştırılarak halkımızın ev- latları ömürboyu zindanlara atılmış, işkenceler görmüş, unutulmaz acılar çekmiştir. Bu maddeler 12 Matr faşist diktatörlüğünün halkımızı vahşiha- ne bir şekilde ezmek için en çok kullandığı maddelerdi. Daha sonra ise bu görevi yine faşist diktatörlüğün halkımızın üzerindeki baskısını uy- gulama aletinden başka hiçbirşey olmayan faşist DGM'leri üstlendi.

Ve yeryüzünde gelmiş geçmiş faşist diktatörlüklerin başlıcalarından biri olan İtalyan faşizminin temsilcileri bu maddeleri İtalyan anayasa- sına kanlı emelleri için yerleştirmişlerdir. Bugün ülkemizde devlet ikti- darında İtalyan faşistlerinin aynı kanlı emellerine sahip olan ve bu emelleri halkımız üzerinde uygulayan faşist MC iktidarı var. İddianameyi hazırlayan savcı da MC faşistlerinin bu kanlı emellerini onların istedi ği cezalarla gerçekleştirmek isteyen faşist bir memurdan başka birşey değildi elbette.

Kapitalist düzende dahil olmak üzere bütün sınıflı toplumlarda toplu ma egemen olan sınıflar her türlü özgürlüğü kendilerine, diktatörlüğü ise ezilen geniş kitlelere mübah görmüşlerdir. Ezilen ve sömürülen kitle ler baskı ve şiddetle sürekli olarak özgürlüklerden mahrum edilmek is- tenmiş, hele hele siyasi özgürlükleri, kendi sınıf çıkarlarını savunma ve siyasi iktidarı ele geçirmek için örgütlenme özgürlüğünü elde etmeye yö- nelik atıkları adımlar her zaman zulüm ve kanla bastırılmaya çalışıl- mıştır. Bunun nedeni egemen sınıfların sahip oldukları cenneti kaybetme mek istegindedir. Günümüze kadar gelen tarih bize bu sınıfların iktidar- larını gönül rızasıyla ve kendi elleriyle hiç bir zaman teslim etmedik- lerini göstermiştir. Ezilenlerin elde ettiği çeşitli hak ve özgürlükler ise uzun, zorlu ve çoğu kezde kanlı mücadelelerin sonucunda elde edilmiş tir. Hakim sınıflar iktidarlara tehlikeye düştüğü anlarda, her çeşit zor- balığı uygulamaktan çekinmezler ve mevcut yasaları bile ayakları altına alırlar. Bu nedenle iktidarı ele geçirmeyi amaçlayan ezilen sınıflar, si- yasi faaliyetlerini hiçbir zaman mevcut yasalarla sınırlayamazlar. Kendi ni hakim sınıfların kanunlarıyla sınırlayan bir ezilen sınıf köle ola- rak kalmaya mahkumdur.

İşte bu evrensel gerçekler ve bu gerçeklere dayalı kurallar ülkemiz içinde geçerliliğini korumaktadır. VE TKP/ML'in kuruluşuda bu temeller üzerinde yükselmiştir.

Bugün egemen sınıflar her türlü örgütlenme hak ve özgürlüğüne sahip olduğu için sanayi odaları, ticaret odaları, her çeşit patron ve işadamlı dernekleri, burjuva ve faşist partiler, MİT, Kontr-Gerilla, ordu, polis ve mahkemelere sahiptir. Ama ezilen halkın örgütlenme ve propaganda hakkı yukarıda belirttiğimiz gibi 141 ve 142. maddelerle yok edilmiştir. Ve bizlerde tarihin defalarca ispatladığı gibi egemen sınıfların sınırla

diği yasalar içerisinde mücadele temelindeki yenilginin kaçınılmaz olduğunu gördüğümüzde, bugün bekliligini MC iktidarının yaptığı burjuvatomrak ağısı faşist diktatörlüğünün oluşturduğu kuralları içerisinde sağlamadığımızı bunu bozdüğümüz için burada bulunuyoruz.

Bizler devrimci siyasi mücadeleli sürekli kılmalı, kitlelere önderlik edebilmek, onlarla olan ilişkilerimizi her şart altında sürdürmek, geliştirmek ve güven altında tutabilmek, karşı-devrimin saldırıları karşısında dağılıp gitmemek için yasa dışı örgütlenmeyi seçtik. Temsilcisi olduğumuz siyasi hareketin tecrübeleri bile bizim haklılığımızın yeterli kanıtlarıdır. Hareketimizin önderi İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaş Mayıs 1973'te bizzat TKP(M-L) davasını yürüten sıkıyönetim savcısı Yaşar Değirli tarafından işkenceye tabi tutulmuş, konuşmadığı içinde hunharca katledilmiştir. Yine 1973 Mart'ındaki Şehremini operasyonunda yaralı olarak ele geçen A.M. ÇİÇEK yoldaşımız beynine sıkılan kurşunlarla öldürülmüştür. Bütün bunlar bizim gizli bir örgüte yani TKP(M-L)'ye bağlı TIKKO'ya girmemizin nedenlerinin haklılığında belli ölçülerde aydınlattım sanırım.

Bu anlattıklarım savcının şu sözlerinede yeteri kadar açıklama getirir kanaatimce. Savcı "T.C. Devleti kuruluşundan bugüne kadar yasalarca yasaklanmış çeşitli fikir hareketlerinin gizli örgütler yoluyla sahnelendiği bir ortam olmuştur" diyor. Doğru söylüyor savcı, çünkü T.C. Devleti kuruluşundan itibaren halkımız üzerindeki sömürü ve baskıyı dahada yoğunlaştırmış ve dahada çekilmez hale getirmiştir. Öyle olmasaydı bu dönemin faşist diktatörlüğü Kemalist iktidar faşist İtalyadan işçileri, köylüleri ve yurtseverlerle aydınları ezmek için kanun muayyidelerinde getirmezdi herhalde. Ama savcı anlatmak istediği ortamda neden olarak 1917 EKİM Devrimini göstermek istiyor. Şöyle diyor "Rusyada gerçekleştiren EKİM 1917 Devriminden sonra sola karşı sempati duyanların yaptıkları çalışmalar sonucu Türkiye'de sola sempati duyan bir ortam yaratılmıştır". Bunun yerine savcı, ben Türkiye'de işçilerin, köylülerin, ezilenlerin olduğuna inanmıyorum. İşsizliğin, pahallılığın, yoksulluğun olduğuna inanmıyorum. Sömürü, zulüm, baskı vs. gibi şeyler komünistlerin uydurmasıdır deseydi daha samimi olmaz mıydı? Öyle ya! bir ülkede sola daha doğrusu M-L izme sempati duyulup duyulmamasının şartları olup olmadığı konusunda bilgisi olmayan yada bu alandaki gerçekleri kabullenmeyen bir kişiden nasıl bunların doğurduğu sonuçları kabullenmesi istenebilir.

Dünyada ve Türkiye'de sınıflar var oldukça, sınıflar arası mücadele, sınıflar arası mücadele de oldukça savcının deyimi ile "sol" "solculuk" da, yani ezilenlere yol gösteren devrimci ve devrimci ideoloji de olacaktır elbette. Rusya da Ekim devrimi olsun yada olmasın bu tüm dünyanın objektif şartlarını değiştirmez; olsa olsa dünyadaki bu objektif gerçeklerin değişimini hızlandırmaya çalışan subjektif güçleri yani devrimci güçleri etkileyebilir ancak.

Sayın başkan, sayın üyeler, Bugün ülkemizde bütün azgır gericiler halkımızın gelişen devrimci mücadelesini "beynelminel komünizm kışkırtması", "beynelminel yıkıcı ve bölücü mihrakların Türkiyeyi içinden yıkmak ve bölmek üzere tezgahladıkları bir oyun ve köklü dışarda" olarak nitelemekte ve göstermeye çalışmaktadır. Savcının da belirtmek istedikleri bu türden demogojinin bir parçasından başka birşey değildir.

1917 Ekim devriminden sonra dünyada ilk sosyalist devlet ortaya çıkınca, bütün dünyanın ve Türkiye'nin azgır gericilerinin, Çarlıktan miras bu iki yüzülm demagojileri için maddi bir temel doğdu. Artık bütün dünya azgır gericileri, ülkelerindeki devrimci hareketleri SB'nin, bu "diş mihrak"ın kışkırttığını kendi ülkelerindeki devrimci hareketleri Lenin ve Stalinin yönetimindeki SB'nin, ülkelerin, "içten çökme ve parçalama planı" olduğunu, kendi ülkelerindeki devrimcilerinde "moskovadan emir alıkları" nı, "Moskovanın ajansı" olduklarını yaymaya başladılar. Bu azgır gericiler böylece bir yandan kendi ülkelerinin halklarını ağıllamaya öbür yandan da Lenin'in ve Stalin'in önderliğindeki SB'ne, dünyanın bu ilk sosyalist ülkesine küfürler ve hakaretler yağdırmaya başladılar. Oysa bir ülkenin halkının devrimci mücadeleye girmesi için ne SB'nin ne de bir başkasının "kışkırtması" na hiç gerek yoktur, olmamıştır, bu güne kadar ve yarında olmayacaktır...

Toplumların gelişme evrimini bilen bilen bir kimse toplumsal gelişkinin iç gelişmelerin esas ve kaçınılmaz nedeni olduğunu çok iyi bilir.

Yurdumuzda da bu sömürü, zulüm, soygun ve talan düzeni oldukça, sosyal alanda işsizlik, pahalılık, yoksulluk oldukça, ülkemizi sömüren emperyalistlerle işbirlikçileri oldukça bunlara karşı ezilenlerin mücadelesi de olacaktır. İşte bu mücadele toplumsal gelişmelerin diğer unsurlarının değişmesini de belirleyecektir. Toplumsal değişmelerin biricik gerçek ölçütlerinden biri de budur.

12 Mart faşist diktatörlüğüne karşı halkın kurtuluşu için canlarını, kanlarını verenler ve bağımsız, demokratik bir Türkiye için Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde gizli örgüt oluşturanların "Türk milleti adına karar veren mahkemelerce cezalandırılması" olduklarını belirtiyor savcı. DGM'lerinde ise, bu şerefli göreve kendilerinin de dahil olmak üzere MC'nin emrindeki memurlara nayıl olduğu ortadadır. Peki ama, 12 Mart faşist diktatörlüğünün damgasını taşıyan sıkıyönetim mahkemelerinin kimlerin adına gerçekten karar verdiklerini bugün bilmeyen en azından işitme yen kalmadı. Savcı bunu belirtmekle aynı zamanda sıkıyönetim mahkemelerinin de savunuculuğunu üstlenmiş olmuyormu?

Sıkıyönetim mahkemeleri daha önceden de belirttiğimiz gibi halkın mücadelesi sonucu 12 Mart faşizminin gerilemesiyle teşhir olmuştu. Bu nedenle dedikleri bunların yerine yine bir baskı ve tehdit aracından öteye gitmeyen DGM'leri de sıkıyönetim mahkemelerinin devamından başka birşey değildir. Bir de bu tespite, zaten içinde bulunduğumuz dönemin desikıyönetim mahkemelerinin işlerlik kazandığı 12 Mart faşizmi döneminden pek farklı bir yanı olmadığını da eklersek mesele daha iyi anlaşılır sanırım. 12 Mart sıkıyönetimi şartlarında oluşturan ve bugüne kadarki pratiği ile başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi kesimin ekonomik, demokratik, politik mücadelesine karşı olağanüstü yargı organları olarak görev yapan DGM'leri; işte bu mahkemeler halk örgütlerinin, ülkemizi emperyalistlere peşkeş çekenlerin, ABD emperyalizminin işbirlikçilerinin, kuklalarının oluşturduğu ihanet cephesinin emrinde olduklarını yeteri kadar kanıtlamıyordular mı? Hepimizin çok iyi tanıdığı MC'nin, halkımız üzerindeki işsizliği, pahalılığı ve yoksulluğu daha da çekilmez hale getiren MC'nin memurlarından oluşturduğu herkeşce bilinen bir gerçek değildir? Ve bu cephenin esas görevinin ABD'ye bağlı işbirlikçi burjuvalarla toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün halkımız üzerinde uygulamak olduğu bilinmiyormu?

Ama DGM'lerinin MC'ye hizmetkarlığı bir yana, bu mahkemeler aynı zamanda dünyanın iki silah tüccarından biri olan ve gelecekteki 3. dünya savaşında en büyük savaş kaşırtıcısı SS Emperyalizmine, onların uzantısı revizyonistlere ve bizi geri bırakmak isteyen feodalizme hizmet ediyorlardı. Bu mahkemelerin gerçek yöneticiliğini yapan MC hükümeti, bugünkü yolsuzluklar, hırsızlıklar, katliamlar sayesinde ulusun nazarında meşruluğunu yitirmiş bulunmaktadır. İşbaşına geldiğinden bu yana işçi grevleri basılmış, direnişler kırılmış, üniversiteler faşistler tarafından işgal edilerek devrimciler kurşunlanmış, cenaze törenleri bile yasaklanmış, halka karakollarda işkence yapılmıştır. Geçmişte sıkıyönetim döneminde yapılanlarla MC döneminde yapılanlar arasında hiçbir fark yok. Örneğin; Sıkıyönetim döneminde Tunceli halkına yaptığı zorbalıkla nam salmış, Tunceli halkının yiğit evlatlarından ALİ HAYDAR YILDIZ'ı katletmiş ve önderimiz İBRAHİM KAYPAKKAYA'ya işkence yapanlardan teğmen Fehmi Altınbilek'e yüz başılık rütbesi verilerek İstanbul Kartal'da görev yapması sağlanmıştır. İstanbul'da yaptığı halk düşmanlığı ile teşhir olduğundan dolayı bugün yine Kürt ulusuna zulmetmek üzere Silvan'a nakledilmiştir. Yine Türkiye'nin faşist komandoları cinayet için kullandıkları silahları zaman zaman bu halk düşmanı yüzbaşidan sağlamışlardır. Yani devletin resmi güçleriyle sivil faşist güçleri işbirliği yapmışlardır.

Darağacına üç devrimci yollayan Ali Elverdi bugün parlamentoda görev yapmaktadır. Sıkıyönetimin kideimli işkencecisi Yaşar Degerli Adana DGM'sinde, sıkıyönetimden kalma Hilmi Güner ise İzmir DGM'sinde bir süre önmektedirler. DGM'lerinin savcı ve hakimlerini atayan hükümetin başında bulunanlar arasında polislerle faşistlerin ortaklaşa katlettikleri devrimciler niçin "Vatanseverlerle vatan hainleri arasındaki mücadele"nin olağan sonucu diye yutturmaya çalışan adalet bakanıyla bu faşist çetelerin başını çeken Alparolan Türkiye'de bulunmaktadır.

DGM'lerin savcı ve yargıçları sıkıyönetim mahkemelerinde olduğu gibi emperyalistlerle faşistler adına karar vermek için tayin edilmiş me murlardan başka birşey degildirler. Öyleki bizim iddianamenin savcısı bile sömürü ve zulüm düzenine bağlılığını iddianamenin en başına koymaktan çekinmiyor bile.

Şöyle diyor, "Karşılaşılan güçlükler ne olursa olsun demokratik hayat nizamı ve ondan doğan hakları iç ve dış tehlikelere karşı korumaya hazır olma görevimiz ve bu konuda her türlü fedakarlığa katlanma azmimiz..." diyerek devam ediyor.

Herşeyden önce ülkemizde demokratik bir hayat nizamının olmadığını burjuva demokrasisinin ülkemizdeki yerinin ne olduğunu koyarak ülkemizde faşist bir diktatörlüğün bulunduğunu yumarıda zaman zaman anlatmaya çalıştım.

Ama bir de ülkemizde savcının anladığı anlamda bir demokratik hayat nizamının var olduğunu varsayarsak konuyu aydınlatmaya çalışalım.

Buradaki hayat nizamından kasıt şudur. Ülkemiz sömürüye dayanan sınıflı bir toplumdur. Bu yüzden demokrasi üretim araçlarının mülkiyetine sahip olan büyük burjuvalarla toprak ağalarının sömürdenleri başkısı altında tutmak düzenlerini sürdürmek için bir araç olan devletin bir biçimi olabilir. Ve bu demokratik hayat nizamından doğan haklarda ezenlerin her türlü özgürlüğe hatta kendi kanunlarına uymama ve her geçen gün daha ileri faşist kanunlar çıkarak halka zulmetme özgürlüğü olabilir. İşte savcı bunların korunması için her türlü fedakarlığa katlanma azmine sahip olduğunu belirtiyor ama aslında o bugünkü faşist diktatörlüğün korunması için her türlü fedakarlığa katlanma azmine sahiptir. Azmini pekiştirdiğinin ifadesi olarak ta devamla şöyle diyor: "bu yalnız milli bir hizmet değil aynı zamanda hürriyet ve şeref gibi beşeri kıymetlere saygı gösterme zaruretinin insani ve tabii bir neticesidir."

Savcı ve savcının işbirliği yaptığı, CIA'nın MIT, emniyet gibi kurumlar efendileri emperyalistlerle işbirlikçilerinin hürriyet ve şerefine o kadar saygılı ki bunun insani ve tabii neticesine bir kaç örnek vermek iyi olacak.

İdil'de yoksul kürt köylülerini devletin emniyet kuvvetleri katletmiştir.

Malatya'da devrimcileri katleden yine onlardır. İşkenceyle devrimcileri öldüren de onlardır.

Ne demişti geçmişte savcının meslektaşı İstanbul DGM'si savcısı: "yakaladığım bu kadar kişiyi serbest bırakamam ya bir delil bulacağım"

Elbette bir delil bulabilirdi İstanbul DGM'si savcısı ve meslektaşları. Amaç halkı ve halkın davası için savaşımları mahkûm etmek olunca. Yeter ki efendileri gerekli emri versin. Efendileri için hizmet sözkonusu olduğunda İstanbul DGM'si savcısının "her fedakarlığa katlanma azmi" İzmir DGM'si savcısı Ayhan Ulusoy'dan aşağı kalacak değildi ya. Geçmişte 12 Mart faşist diktatörlüğünün uygulayıcıları da efendilerine o kadar sadıktılar ki bu "insani"duygularını cellat Faik Türün'ün ağzından şöyle dile getiriyorlardı: "yargı yoluyla aklanmaların masumluklarına inanmıyorum" ve Faik Türün gibileri yine o kadar insanidirdi idianamelerle verdikleri yüzlerce yıllık cezaları, bir çırpıda unutarak seçmenlerden oy dilenmeye bile çıkıyorlardı. Faik Türün, cellat Ali Elverdi gibi parlamentoya giremedi ama ağa babalarının ekonomik sömürüsü için yapabileceği hizmeti şimdi yine "her fedakarlığa katlanma azmiyle" esirgemiyordu herhalde. Diğer 12 Mart faşist generallerinin yaptığı gibi.

Sayın başkan sayın üyeler

Ben buraya kadar Türkiye'deki en gerici en azılı ve yeminli halk düşmanı sömürücü sınıfların bir temsilcisi olan Ayhan Ulusoy'un hazırladığı iddianamenin nasıl bir halk düşmanı zihniyetiyle kaleme alındığını anlatmaya çalıştım. Nasıl ki savcı hazırladığı iddianamesiyle ülkemizin tarihini bugünkü yapısını tahrif etmeye halkımızı, devrimcileri ve komünistleri bizim nezdimizde mahkûm etmeye çalışmışsa, bende onun iddianamesinin nezdinde gerçek hayatta olup bitenleri, mücadelemizin haklılığı temelinde bilgim ve dilimin elverdiği ölçüde dile getirdim.

Savcı Ayhan Ulusoyun burada yargılanan sanıklara karşı tutumundan dolayı biz onu hiçbir zaman gerçek suçlu olarak görmedik ve görmüyoruz. Gerçek suçlular sözde bile olsa politikanın askerlere yasak olduğu bir ülkede askerlerden savcılar oluşturanlar ve bu savcılara politik iddianameler hazırlatanlardır. Bu durumda kendisine gericiliğe hizmet etmeyi kılavuz alan askeri bir savcı elbetteki kendi araştırma ve incelemelerine değil işkenceci polislerin aldığı ifadelere göre bir iddianame hazırlayacaktı. Ve hazırlanan bu iddianamede sanıkların örgütsel yada örgütsel olmayan faaliyetleri de çarpıtılacaktı tabii ki. İddianamenin örgütsel faaliyetlerle ilgili bölümleri incelendiğinde savcının kafasındaki art niyet ve peşin yargılara göre hareket ettiği, bunların şartlanması içinde olduğundan dolayı bu şartlardaki kafasına uygun bir iddianame hazırladığı kolaylıkla görülebilir. Savcı işine gelmediği yerde olayı değişik anlatmış ve sanıkları suçlu gösterme isteğine, bizzat kendi mantık tutarlılığını bile feda etmekten çekinmemiştir. Delile, kanıta vs. ihtiyaç duymadan birşeyi ileri sürmekle bunun yeterli olacağını sanan bundan dolayıdır ki, gerekçe dediği subjektif görüşlerini beraberinde getiren savcının iddianameyi olanlar temelinde değil de olması gerektiği şekilde nasıl hazırladığını anlatmak yerinde olur sanırım.

İddianamede örgütsel faaliyet içerisinde yer alan ben ve iki arkadaşım dışında kalanlar için her ne hikmetse bol keseden örgüt yöneticiliği ve üyeliği isnatları yükleniyor. Bunun içinde iddianamenin yazarı bütün yaratıcılığını kullanarak bir sürü hayali suçuda iddianamede beraberinde getiriyor. Bu hayali suçlamalardan sanıkların kimisi teorik çalışma yaparak, yazı çoğaltarak, kimisi silah alışverişi yaparak, kimisi de dernek kurarak payını almış.

Bu haliyle de iddianamede tıpkı elindeki bıçağıyla önüne gelen kuzu-yu doğramaya çalışan bir kasabın kaleminden çıkmış gibidir.

DGM savcısının örgütimize ait olduğunu iddia ederek sıraladığı bir sürü belge arasında siyasi yönergeler başlıklı belgemiz var. Hatta bu belgelerden alıntılarla yapılarak belgede nelerin anlatılmak istenildiği iddianameye de konmuş. Bu demektir ki savcı bu belgeyi incelemiştir. Ve bu belgeyi bir defa okuyan hemen herkes bizim örgütsel çalışmamızı daha da önemlisi kimleri örgüte alıp almayacağımızı öğrenebilir. Bu iddianamenin savcısında buna istisna değildir. Ama savcının hareket kaynağının bizim örgütsel belgelerimizin yada somut verilerin olamayacağı ortadadır. Yoksa "Proletarya ile burjuvazi arasında ortak bir gerçek yoktur" doğrusunun ne anlamı olabilirdi.

Savcının hareket kaynağına birkaç örnek verelim:

Fusun Özbeyin kaldığı evde Fusun'un elyazması kitap özetimi çıkmış, Öyleyse Fusun Özbey örgütün teorik çalışmasını yürütmüştür.

Yavuz Karadağın kaldığı evde bazı kitaplar çıkmış, Öyleyse o da teorik çalışmalar yapmıştır. Ama Yavuzun teorik çalışmalar yaptığına dair herhangi somut bir delil bulunmuş mudur, bulunmamış mıdır? Bu savcı için önem arz etmiyor.

Ya da Fusunun kaldığı evde teksir edilmiş yazılar çıkmış. Öyleyse bu teksirleri Fusun çoğaltmıştır. Gerçi teksir için baskı makinası vs. yok ama bunlar yine savcı için önem taşımıyor. Üstelik Fusun İstanbuldan geldiğine göre, demek ki Fusun İstanbuldan örgütün teorik çalışmalarını yürütmek için gelmiştir.

Banazda bir dernek kurulmuş, kurucularını Orhanın iki üç defa görüşlüğü olduğuna göre, bu dernek TİKKO'nun görüşlerini yaymak amacıyla kurulmuştur.

Silah zoruyla bankalara girilmiştir. Bu silahları birilerinden almak gerekir. Öyleyse Orhan bu silahları Ramazanla Yağardan alsın ki onlarda suçlanabilsin.

İşıl İstanbuldan İzmir'e gelip 1-2 evde kalmış. O halde örgüte ev tutmak amacıyla gelmiştir.

Şeniz köfteci dükkanı açmıştır. Öyleyse TİKKO'nun ideolojik ve siyasi fikirlerini yaymak amacıyla dükkanı açmıştır.

Bütün bu sayıp döktüğümüz yöntemlerin aynısı geriye kalan diğer sanıklar içinde söz konusudur. Ve burada işletilmekte olan mantık her önüne geleni suçlama mantığından başka birşey değildir.

Birisinin suçlanması mı gerekir? Örgüt militanıyla ilişkisi ve devrimci olması yeterlidir. O kişiyi gizli örgüte sokacak delil de bulunur elbet tabii ki.

Bu iddianamede adı geçen kişilerin çoğunun burada esas kaynağı polis, savcılık, iz. DGM'si Yedek üveligince kaleme alınan ifadeler olmaktadır. Bu kişileri mahkum etmele sırf kendi verdikleri ifadelerle yeterli bulunmadığı için bütün ifadelerinde birbirini tamamlayıcı bir rol oynatılmıştır. Zaten savcı da iddianamesini esas olarak bu ifadeler üzerine oturtmuştur. Bu açıdan da bu ifadelerin alınma şartları ve biçimleri çok önemlidir.

Bu ifadeler her şeyden önce bilinegelen yöntemlerle, yani zor, işkence ve baskı yoluyla alınmıştır. Hemen her sanık ta bu yöntemle belirlirli oranlarda nasibini almıştır.

Bugüne kadar genellikle her davada özellikle de siyasi davalarda sanıklara her türlü baskının, şiddetin ve işkencenin uygulandığına ülkemiz kamuoyu tanıktır. Ve bu tür uygulamaların varlığını bir avuç sömürücüyle onların uşakları dışında kalan hemen herkes kabul etmektedir. Ama çoğu kez mahkemelere çıkan sanıkların kendilerine yapılanları anlatmaları, gerçeği dile getirmelerinin ötesine gitmemekte, böylece de sorun örtbas edilmeye çalışılmaktadır. Hatta bazen anlatılanlar yargıçlar tarafından tepkiyle karşılanmakta ve işkence edebiyatı diye bastırılmaya çalışılmaktadır. Daha da önemlisi kimi yargıçlar, örneğin İstanbul DGM'si eski başkanı sanıklara "sizi öyle bir yere gönderirim ki aklınız başınıza gelir" diyerek işkenceyle tehdit yoluna bile gitmektedir.

Ben şimdi burada bana yapılan baskı ve işkenceleri anlatacak değilim. Bunlardan yakınacak da değilim. Üstelik bana yapılanları ispat etme şartlarım da yoktur. Ancak bu tür uygulamaların bana yapıldığını bazı verilerle dile getirebilirim.

Herşeyden önce işkenceci polisler de, İzmir DGM'si savcısı da, soruşturma hakimliği de şuna şahittir ki ben her üç mercide konuşabilmişsem bu her 15-20 dakikada içtighim haplarla mümkün olmuştur ancak. Yani bu haplar olmasaydı ne benim MİT-Emniyet, ne savcı, ne de sorgu hakimliğindeki ifadelerim olmayacaktı. Bunun için gösterebileceğim şahitler ise ifademi alan MİT-Emniyet yetkilileri ile, DGM savcı ve sorgu hakimliğidir.

Ben 15 Nisan perşembe günü yakalanıştımda bizzat savcı Ayhan Ulusoy tarafından ilk ifadem alındı. Ondan sonra Tepecik Sosyal Sigortalar Hastahanesi'nin özel bir bölümünde 1 hafta 2 kişilik bir odada, 2 sivil 2 de resmi olmak üzere 4 polisle birlikte kaldım. Polislerle sorulursa benimle kalmalarıma nedeni hem beni dışarıdan gelip öldürebilecek örgüt arkadaşlarımdan korumak hem de intihar etmemi önlemektir.

Hastanede kaldığım 1 hafta süresince yapılan baskılara karşı direnmiş istedikleri türden bir ifade vermedığım için hastahaneden çıkarılıp her türlü baskı ve işkencenin daha kolay yapılabilceği MİT-Emniyet karargahlarına götürülmem kararı alındı. Sosyal Sigortalar Hastahanesi'nden yaralı olarak alınmama bahane olarak ta Devlet Hastahanesi'ne yatırılmam gerekçesi gösterildi. 22 Nisan perşembe sabahı önce DGM'ye götürülerek işkenceye tabi tutulmam için savcı Ayhan Ulusoy'dan gerekli izin alındıktan sonra Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüm. Oradan da Kemer'deki Atılı Polis Karakoluna. Yani anayasayı yürekten savundugunu iddia eden savcı anayasasını "kimseye eziyet ve işkence yapılamaz" ilkesini bizzat kendisi çığneyerek Amerika'da "anti-gerilla okulu" ya da "Uluslararası Polis Akademisi" gibi okullarda, sorgu yapma, psikolojik savaş, propaganda savaşı...vs. öğrendiğini övünerek bahselen polislerle beni teslim etmekten çekinmemiştir.

Kemer'de 3 gün zarfında MİT ve Emniyet'in ifade almada tecrübeli elemanlarınca ifadem alındı. İfademin nasıl alındığına ve neler söyleyip söylemediğime, ifadem ne yer yazıldığına dair işkencecilerden başka gösterebileceğim şahidim yoktur. Bu ifadelerle nasıl bir senaryo hazırlanmış ise ancak 3 ay sonra ifadeler elime geçtiğinde öğrenebildim. Bu ifadelerin nasıl birbirini tutmaz ve çelişkili beyanlarla dolu olduğunu, böylelikle de büyük kısmının nasıl polisler tarafından yazıldığını ifadeler okunursa hemen anlaşılabilir. Yalnız ben bu ifa-

dede geçen iki noktaya kendi açımdan önem arzettiği için kısaca değinmek istiyorum.

İfademin 3. sayfasında benim adıma polisler şunu yazmışlar: "Uğruna mücadele ettiğim fikrimin gerçekleşmeyeceğine inanıyorum". Böyle yazarlar işte daktilo ve kağıtlar ifadem alındığında polislerin elinde oldu ğuna göre istedikleri gibi yazarlar elbette. Hatta bu konuda az bile yazmışlar denilebilir.

İşkenceciler komünistleri, devrimcileri ve yurtseverleri işkenceye tabi tutarlarken bu kişilerin inançlarını yıkarak mahkemelerde nedamet getirmelerini de sağlamak isterler. Yani onlarda nalişiyane baskı ve işkenceler sonucu yazılan ve çoğu kez kendi kaleminden çıkan ifadelerin devrimcileri değerlendirmede kıstas olmayacağı bilincindedirler. Bu yüzden mahkemelerdeki tutum ve davranışlar onlar için esas olmaktadır. Kimbilir benden de öyle bir tutum beklemiş olacaklar ki böyle yazmışlar. Ben hakkımda yapılan yukarıdaki iftiraya karşı birşey söylemeyi gerekliliği görmüyorum. Çünkü biz devrimciler için gerçeğin biricik ölçütü pratiktir.

Hatta 1-2 duruşmasına çıktığımız DGM'si üyeleri de bizden böyle bir tutum istediler. Çünkü onlar da bu tür davranışta bulunanları gerektiğinde beraat ettiriyorlardı. Biz DGM'sinde yargılandığımız günlerde biz zat şu örnekle bile karşılaştık. DGM'sini tıpkı bir manastır gibi kabul ederek günah çıkaran, yani ben devrimci değilim diyerek yargıçlardan af dileyen bir kişi beraat etmiş, aynı şartlardaki başka bir kişi ise, istenilen türden bir sorgu vermediği için tam 8 yıllık bir cezaya çarptırılmıştı.

İfademle ilgili olan belirteceğim ikinci nokta şudur:

Ben ifademin sonunda güya şöyle demişim.

"Bildiklerimi hiçbir cebin ve şiddete maruz kalmayarak tam bir samimiyetle anlattım" Ben ifademin alınıp şartlarını belirttim. Burjuva-toprak ağası devletinin bir parçası olan emniyet ve CIA'nın yönetiminde önemli rol oynadığı MİT ile bizlerin arasındaki samimiyetin ne olabileceği konusunda benim şimdilik söyleyecek birşeyim yok. Tabii ki ifade yine her zamanki klasik cümle ile sona eriyor. "İfadesini okuyup tasdik etti."

Çoğu kişi baskı ve işkence aygıtının sadece emniyet, MİT, kontr-gerilla kuruluşları tarafından uygulandığını, sözelimi işkenceci savcılarında olabileceğini tahmin edemiyor. Sıkıyönetim sırasında işkencehanede devrimcileri katleden savcıyla işkencehaneye odacı yollayan yada yolla ma tehdidinde bulunan savcı Ayhan Ulusoy arasında ne gibi bir farklılık olabilir.

Savcılıkta işkenceci polisler sanığın yanında yada kapıda beklerken savcıda elbetteki ifademin başına emniyette alınan ifademin doğru olduğunu, ifade alınırken cebir, şiddet ve baskı gösterilmediğini yazar. Yine ifadede sanığın söylediklerini gerekli süzgeçten geçirilerek sonunda sanığa "baskı olmadan herşeyi anlattım, ifadem okudum" dedirtirler.

Peki hiçmi söylenenler yazılmaz diye haklı olarak sorulabilir. Yazılır elbette. Suç sayılabilecek şeyler yazılır. Örneğin şu sözümü sorgu hakimii allandıra pullandıra gerçekten dediğim gibi yazmıştır. "Bizler, mesela İzmirdeki iki bankayı soyma eyleminde bulunan şahıslar Komünist olmaya yönelmiş devrimcileriz. Şimdilik bize tam komünist denilemez, Çünkü komünist olmaya tam şartlara sahip değiliz."

Esasında MİT-Emniyet amiri-savcılık ve yedek üyeliği arasında farklılık aramak yanlıştır. Hepsi aynı devlet mekanizmasının, aynı sömürü ve zulüm aracının birer parçasıdır.

İşkence ise ülkemizde iktidarı elinde bulunduran can çekişen faşist diktatörlüğün halkımıza uyguladığı şiddet ve zulüm politikasının en olağan araçlarından biridir.

"Hakim sınıfların beslemesi basın organlarında polis saldırılarının resimleri, işkence odalarında düzenlenen ifadeler büyük manşetlerle yayınlanmaktadır. "Polisin büyük başarısı" "Kanundan kaçılmaz" başlıklarının altında yayınlanan yüzü gözü kan içinde kalmış insanların, saçlarından sürüklenerek götürülen kadınların resimleri polis zulmünü bütün çaplaklığıyla tekrar tekrar ortaya koymaktadır". Karakollarda,

işkencehanelerde sakat kalan, deliren, öldürülen insanların haberleri ar-
tık gazetelerde olagan günlük haberler olarak yer almaktadır. Bu faşiz-
min doğal karakteri gereği ve faşistlerin halkın yükselen mücadelesin-
den duydukları korkunun sonucudur ve bizlerde bize yapılanları bu açı-
dan olagan karşılıyoruz.

Faşistlerin bütün komünistlere ve devrimcilere uyguladıkları gibi
bize de uyguladıkları işkencenin amaçlarından biri bizim devrimci inan-
cımızı yıkarak burada bu kürsülerden bizi halkımızın davasına saldirt-
maksa, diğer bir amaçları da karşı devrime karşı mücadele eden her ör-
güt gibi örgütümüzü de tasfiye etmektir. İşte bu nedenlerle bana yapı-
lan işkence ve baskılar sonucu ben verdiğim mücadele içinde kendimle
ilgili eylemleri kabul ettim. Ama benimle birlikte örgütümüz üyeleri da
şında kalan ve bu iddianamede adı geçen kişilerin örgüt üyesi ya da yö-
neticisidirler diye beyanda bulunmadığım halde, polis-savcı ve yedek ü-
yelik bu kişilerin de sırf tanıdığım için elbirliği ile örgüt üyesi ya
da yöneticisi yapmışlardır.

Şöyle diyor iddianamenin savcısı "Teorik çalışmalardan alınan sonuç
lara göre TIKKO üyesi olabilecek nitelikte olanlar da eylemlerde kulla-
nılmak üzere TIKKO savaşçısı olarak örgüte dahil edilmişlerdir. TIKKO
savaşçılarında İzmirde iki cylem düzenliyerek kendilerine düşen görevi
yerine getirmişlerdir."

Ben savcının ikinci cümlede belirttiği gibi bir TIKKO savaşçısı ola-
rak İzmirde mücadele arkadaşlarımla beraber iki eylem düzenliyerek i-
nandığımız dava uğruna kendimize düşen görevi yapmaya çalıştık. Ama bi-
rinci cümlede söylendiği gibi iddianamede yer alan herkesi mahkum et-
mek amacıyla, teorik çalışmalardan alınan sonuçlara göre kişileri TIKKO
savaşçısı olarak örgüte kabul etmek görüşü savcının kendi görüşüdür.
Ama kendi yazdığına savcının da inanmadığı rahatlıkla söylenebilir. Yok
sa hayali suçlamalara baş vurma'nın ne anlamı olabilirdi. Üstelik savcı
örgütümüzü bir burjuva kulübü yada reformist ve revizyonist bir örgüt
olarak, beni ve iki arkadaşımı da böyle bir örgütün militanları olarak
kabul etmediğine göre konu daha da önem kazanıyor.

Marksist-Leninist bir hareket hiçbir zaman teorik çalışmalar sonucu
kendisine örgüt üyesi almaz. Yani eline döküman geçen veya bu dökümanla-
rı okuyan herkes TIKKO'ya üye olamaz. Hüseyin ve Mustafa arkadaşlar da
kamulaştırma eylemi öncesi değil, ancak kamulaştırma eyleminin ertesin-
de örgüt üyesi olabilmışlerdir.

Savcı yukardaki tezini güçlendirmek amacıyla örgütümüzle ilgili dö-
kümanları da iddianamesine sıralamaya çalışmış ve üstüne basa basa
"Belgeler tümü ile TKP/ML ve bu partinin yan kuruluşu olan TIKKO'nun
görüşlerini kapsamakta ve bu görüşler doğrultusunda hareket edilmesi
gerekliği tavsiyesinde bulunmaktadırlar" diye belirtmektedir. Savcı iddia-
nameyi o kadar önyargılı ve aceleyle hazırlamışki örgütümüzle ilgili
dökümanları iddianamesine sıralarken örgütümüzle ilişkisi olmayan bir
sürü belgeyi de kendi fikirlerimizin anlatıldığı dökümanlar olarak gös-
termiştir. Hatta bizimle ilişkisi olmayan dökümanlar çoğunluğu oluşturu-
duğu gibi, Mao Zedung'un "Halkın Demokratik Diktatörlüğü Üzerine" mak-
lesini bile bize mal etmeye çalışmış. Böylelikle de ideolojik, siyasi ve
örgütsel görüşlerimiz hakkında çelişik ve doğru olmayan fikirleri de
örgütümüze mal etmiş bulunmaktadır. Bu durum ya bilgisizliğinden ya da
yukarda dediğimiz gibi efendilerinin elini çabuk tutmasını istediği i-
çin, aceleden kaynaklanabilir.

İşte böylesi bir anlayış içinde olan DGM'si savcısı daha önce de be-
lirttiğim gibi her önüne geleni mahkum etme eğilimiyle hareket ettiğın
den iddianamede burada bulunan arkadaşların hepsinin örgütlü oldukları
sonucunu da beraberinde getirmiştir.

Daha iddianamenin başında örneğin altıncı sayfede "Davamızın sanık-
larının mensup olduğu ekol", örneğin 7. sayfede "davamızın sanıklarının
da TKP/ML gizli örgütünün yan kuruluşlarından TIKKO'nun mensubu olduk-
ları anlaşılmaktadır" diyerek bütün sanıklar hakkında önceden belirli
bir yargıya varan savcı Ayhan Ulusoydan sanıkların fiili ve hukuki du-
rumları ele alınırken de başka bir tavır beklemek hayal olurdu zaten.

Ama savcı emniyette alınan ve kendisi tarafından yazılan ifadelere
dayanarak sanıkları suçlayacağına örneğin Uşaktaki-Banazdaki örgütsel

faaliyetin somut delillerini getirmeye çalışsaydı daha akıllıca hareket etmiş olmaz mıydı?

Şimdi bu iddianameyi tamamlayan soruya şu soruları sormak gerekmez mi. Örgütsel çalışma nasıl yapılır?

Örgütsel çalışma Banazda 15 gün kalıp giden Ömerle mi yapılır?

Örgütsel çalışma okula kayıt olduğu için Ankaraya çekip giden Osman Sungurla mı olur?

Örgütsel çalışma bir yıl içinde 3-4 kez birkaç saatliğine Uşak ve Banaza giden Orhanla mı olur?

Örgütsel çalışma 2-3 kez görüştüğüm sabahdan akşama kadar simit satan Yaşarlama, inşaatda çalışan Mehmetle mi, elektrikçilikle uğraşan Ramazanla mı olur?

Üstelikde bu kişiler hemende istediğimde bana tabarca verecekler, istediğimde izmire gelip eylem yapacaklar. Ya da dernek kuracaklar. Herşey açık seçik ortada, sanık durumunda bulunan suçsuz kişilerin suçlandıkları örgütsel çalışmalara ilişkin somut herhangi bir delil yok ama iğkence, baskı ve zorla alınmış sayfalarca ifadelerle bu ifadelere dayalı bir iddianame var. İşte buradaki sanıkların büyük çoğunluğunun bu rada olmalarının şartları bunlara dayanmaktadır.

Sayın başkan, sayın üyeler, Bizler hepseide bir bütünün bir parçası olan faşist idarenin faşist kurumları MİT, emniyet ve keza yine faşist terör ve baskının uygulama alanı DGM'si savcı ve yargıçlarının çeşitli baskılarına maruz kalarak kuraya getirildik. Ben bu haksız ve yasalara aykırı davranışların bir ürünü olan iddianamedeki bir sürü suçlama ve iddianın temel noktalarını cevaplamaya çalıştım. İddianamedeki benim sorgumda cevaplayamadığım danna yığınla iddia ve suçlama vardır. Ben bu yığınla ve birçoğu ipe sapa gelmez, ayrıca birçoğuna da buradaki arkadaşlarca cevabı verilmiş iddia ve suçlamalardan en önemlilerini cevaplamayı daha doğru buldum. İddianamedeki, gerek ideolojik-politik, gerekse pratik faaliyetlerimizle ilgili ithamları, bu ithamlarla sıkı sıkıya bağlı olan görüşlerimizi de belli ölçülerde belirttim sayılır.

Bu iddianamenin temelini oluşturan polis, savcılık ve DGM'si, yedek üyeliğince hazırlanan ifadeleri kabul etmiyor. İfadelerimde yazılanların hesabını ise, ben değil, bu ifadelerin hazırlayıcıları olan emniyet güçleri, savcı Ayhan Ulusoy ve DGM'si yedek üyeliği verebilir. Çünkü bu ifadelerin hiçbirini bana okutulmadan imzalatılan, hazırlayan mercilerin sanıkların suçlama amacıyla kaleme aldıkları birer belge niteliğinde olabilir ancak.

Yukarda zaman zaman anlatmaya çalıştığımız emniyet görevlilerinin, DGM'si savcısının ve sorgu hakimliğinin bize karşı olan olumsuz ve tamamen taraflı davranışlara DGM'sinde mahkeme heyeti ve özellikle mahkeme başkanı da katılarak bu olumsuz ve taraflı tutum ve davranışlara sanki onların bıraktıkları yerden devam ediyormuşcasına bize karşı aynı şekilde davranmaya başladılar. Daha ilk duruşmada bu mahkemelerin kanunlara, anayasaya, insan hakları sözleşmelerine aykırı olduğunu belirten bir dilekçeyi okuyan arkadaşların birinin sözleri savcı tarafından kesilerek bu dilekçenin sanıkların siyasi görüşlerini içeren bir dilekçe olduğu gerekçesiyle mahkeme heyetine okutulmaması talebinde bulundu. O zamana dek dilekçeyi sessizce dinleyen heyet sanki uykudan uyanırmışcasına uyanı ve savcının uyarısı üzerine mahkeme başkanı dilekçedeki siyasetle ilgili olan kısımları okumamasını istedi. Eğer siyasi kısımların okunmasında diretilirse dilekçenin tamamen okutulmayacağı tehditi de eksik edilmedi tabii ki.

Oysa biz siyasi bir davadan ötürü DGM'sinde yargılanıyorduk. Biz hakkın davasını savunduğumuz için DGM'sinde yargılanıyorduk. Elbette verdığımız ve vereceğimiz dilekçelerde siyasi açıklamalar ve siyasi gerçekler yer alacaktı.

Peki ama savcı Ayhan Ulusoy politikadan korktuğu içinmi dilekçenin okunmasını istemedi?

Yoksa savcı Ayhan Ulusoy faşizme bağlılığının gereği olarak faşizme karşı olan bir politikaya mı hayat hakkı tanımak istemedi?

Bize kalırsa savcı siyasetten hem korkuyor hemde korkmuyor. O proleter yanan bütün halkın desteğini de alarak faşizme karşı yürüttüğü politika dan korkuyor ama aynı zamanda o faşistlerin proletaryaya ve emekçi hal-

ka karşı yürüttükleri zulüm politikasının yürekten savunucusudurda.

DGM'sinde yargılanan sanıklar emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşizme, revizyonizme ve feodalizme karşı mücadele ettiklerinden dolayı yargılanmak isteniyordu. Yargılayan merci ise, ABD emperyalizminin işbirlikçisi faşist MC diktatörlüğünün emrindeki mahkemeleriydi. Bütün bunlar gerçek birer olgu olduğu halde bu gerçeklerden hareketle sanıklar siyasetten bahsettini işte o zaman savcı ayağa kalkıp bütün sınıf sal kin ve nefretiyle sanıkların siyasetten uzaklaşmalarını istemekle mahkeme heyetide buna evet demekten başka birşey yapamamaktaydı.

İyi ama bizim cezalandırılmamızı isteyen savcının hazırladığı iddia name neyin ürünüdür? Savcı burada bulunan sanıkların TCK'nun 141. ve 146. maddelerine göre yargılanmasını istediğine ve bu maddelerin mevcut sosyal ve politik düzenin koruyucuları olduğuna göre açıklar ki savcı bu düzenin sahibi olan büyükburjuvalarla-toprak ağalarının siyasetine uygun bir şekilde davranmaktadır. Bütün bunların savcı bal gibi bilincindeydi. Ve bu bilincinden dolayıdır ki DGM'de de devrimcilerin değil faşistlerin ideolojisinin-politikasının ancak geçerli olabileceğini belirtmekteydi. Ama o mahkemede bunu gencl olarak siyasetten konuşulmaz maskesi arkasına sığınarak yapmaktaydı.

Demirel de aynı savcı gibi davrandığı için şöyle diyordu "DGM'leri kanunu ile gençlerin hiçbir ilgisi yoktur." Yani işçiler DGM'sinde yargılanacak, zindanlara atılacak ama DGM'siyle hiçbir ilgileri olmayacaktır. Gariptir ki tam da Demirelin bu sözü DGM'de dile getirilirken başkan okuyucu arkadaşın sözünü keserek "Kızım DGM'sinin Demirelle ne ilişkisi var?" diyebilmişti.

Bütün bunlar bir tesadüfün ürünü değildi. Zincirleme olarak gelişen bir mantığın özet olarak burjuva mantığının ve gencl olarak ta burjuva sınıf tavrının ürünleriydi.

Amaç hep aynıdır;

Ezilen sınıfların ideolojisine-politikasına dur, egemen sınıfların ideolojisine-politikasına geç demeli, hatta bununla da yetinilmiyerek faşizmin ideolojisine-politikasına geç derken saygı duruşunda da bulunmak ve hatta hatta peşinden gitmeli.

Sayın başkan, sayın üyeler,

Bizler sorgunun başında da belirttiğim gibi kendi menfaat ve geleceğimizi yiğit ve cefakar halkımızın menfaatıyla birleştirerek halkımızın sömürü ve zulüm düzeninden kurtuluşu mücadelesine katıldık.

Bizler sömürücülerden, soygunculardan, dolandırıcılardan yana değil, işçilerden, köylülerden, emekçilerden, çile çekenlerden yana olduk.

Bizler Türkiye halklarının yıllardır emperyalizme, feodalizme ve işbirlikçi kapitalizme karşı verdiği ve halende bunlarla birlikte Sovyet Sosyal emperyalizmine, bunların işbirlikçisi revizyonistlere karşı da yürüttüğü mücadelede yer aldık, bu mücadele içinde devrim yolunu karar ve kitlelerin mücadelesini pasifleştiren her türden oportünizme ve reformizme karşıda mücadele etmeye çalıştık.

Demokratik halk devrimi yolunda Türkiye halkına önderlik etmeye çalışan TKP/ML'nin saflarında yer aldık ve yaşadığımız müddetçede bu saflarda yer alarak halkımızın mücadelesine katkıda bulunmaya çalışacağız. Bizler şuna yürekten inanıyoruz ki:

"Zafer emperyalizmin, sosyal emperyalizminin, bunların işbirlikçilerinin ve feodalizmin değil. Bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların, uğrunda nice şehitler verilen, nice fedakarlıklara katlanılan Yüce Devrimlerin olacaktır."

YAŞASIN DÜNYA VE TÜRKİYE HALKLARININ MÜCADELESİ !.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ !.

YAŞASIN İBRAHİM KAYPAK KAYA YOLDAŞ'IN ÇİZDİĞİ TKP/ML'NİN

MARKSİST-LENİNİST ÇİZGİSİ !.

YAŞASIN TKP/ML, TİKKO, TMLGB !.

ORHAN BAKIR

II. AĞIR CEZA MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

İZMİR.

ÖZÜ: SORGUNDUR.

Benden önce Orhan arkadaşın verdiği sorgu dilekçesindeki görüşlere aynen katılıyorum. Ayrıca benimde belirtmek istediğim şunlardır.

Orhan arkadaşın belirttiği gibi bizler tarih boyunca ezilen halkların günümüzdeki temsilcileriyiz. Halkımızın emperyalizme, faşizme, feodalizme ve her türlü gericiliğe karşı yürüttüğü mücadele gönüllülük temelinde yer aldık ve aktif olarak var gücümüzle mücadele ettik. Mücadelemiz komprador burjuvaların-toprak ağalarının, tefecilerin, tüccarların, bankerlerin, ithalat ve ihracatçıların cennetine dokunduğu için bunlar kendi düzenlerinin bekçiliğini yapan muhafızlarını peşimize taktılar. Hakim sınıfların çömezleri tarafından adlandırılan TIKKO operasyonu sonucu 13-4-1976 günü yakalandım.

Siyasi polis tarafından Kemer Altı Karakoluna götürülerek derhal işkence altına alındım. MİT ve siyasi polis tarafından gece saat bire kadar çeşitli işkence ve falaka uygulandıktan sonra polisler beni arabaya alarak başka karakollara götürdüler. İşkenceye orda başka kişilerde devam etti. Bu yöntem 8 gün sürdü. İşkencelerin tek sebebi istedikleri yönde ifade vermememdi. 9.gün işkence altında aldıkları ifadeyi okutmadan zorla imzalatılarak bitkin bir vaziyette DGM'sine çıkarıldım.

Tam bir halk düşmanı olan DGM savcısı Ayhan Ulusoy ifade alma konusunda MİT ajanlarından hiçte geri kalmıyordu. Patron-ağa düzeninin koruyucularından biri olan Ayhan Ulusoy MİT ve siyasi polislerle ortaklaşa hazırladığı senaryoyu uygulayıp, polislik ifadesini aynen aktararak, bu ifadeyi de okutmadan imzalatı. Bir de polisin yaptığı gibi ifadelerin altına "ifadelerimi hiçbir baskı görmeden verdim ve imzladım" ibaresini ekledi. Gerek savcılıkta ve gerek sorgu hakimliğinde "bu ifadeler işkence altında alındı, ifadelerin çoğu bana ait değil" dediğim halde, onlar tehditler savurarak; "sizler her zaman böyle yalan söylüyorsunuz, sizi iyi hırpalamamışlar, hırpalasalar siz burada böyle konuşamazdınız" diye cevap verdiler. Oysa ayaklarım ve vücudum şiş içindeydi. Falaka ipleri ayaklarımı kesmiş ve simsiyah olmuştu. Birde göstermelik olarak doktor getirip savcının odasında muayene bile etmeye gerek görmeyip, "Vucudunda herhangi bir yara bere yoktur" diye raporu imzalatırlar.

Bugün siyasi polisin ve DGM savcılarının birbiriyle işbirliğinde olup ellerine geçen devrimcilere, yurtseverlere, demokratlara,, kısacası halktan yana olanlara nasıl davrandıklarını ve ne şekilde işkence uygulayarak öldürdüklerini kör ve sağır olmayanlar dışında hemen hergün görmekte ve duymaktadırlar.

1971'lerden bu yana polis, MİT ve kontr-gerilla cinayet kurumları tarafından çeşitli işkenceler uygulanarak öldürülen devrimcilere, yurtseverlere ve demokratlara birde intihar süsü verip halkı aldatmaya çalıştılar. Oysa kendilerini aldatmaktan başka birşey yapmadılar. Çünkü artık bugün halkımız hakim sınıfların "intihar" sözlerinin ne anlama geldiğini anlamaktadır. İntihar devrimcilere yakışmaz. Çünkü devrimciler halkın davasına kararlılıkla bağlı olan ve halkın kurtuluşu için her çeşit zorbalığa karşı inatla savaşıp, mücadele etmeye azimli kişilerdir.

İntihar çöken sınıfların karakteri gereğidir. İntihar eninde sonunda yıkılacak olanların taşıdığı umutsuzluğun kaçınılmaz sonucudur.

1971'lerde Hıdır Altınay'ı işkenceyle öldürdüklerinde aynı yalanı söylediler. Vedat Gevrek'i elektrik işkencesiyle öldürdüklerinde aynı yalanı ileri sürdüler. İşkenceye öldürdükleri Ali Kayhan'ı ise u-nutturmaya çalıştılar. Türkiye Komünist hareketinin ikinci büyük önderi olan İBRAHİM KAYPAKKAYA'yı ise hunharca işkencelerden geçirdikten sonra kurgunlu olarak katledişlerini aynı "intihar" yalanıyla örtbas

etmeye çabaladılar. Cahit Şenyüz'ün katlinden sonra da "alkol komasından öldü" iğrenç yalanını öne sürdüler. Ve son günlerde İsmail Gökhan Edge'yi öldürdüklerinde de aynı yalanı ileri sürdüler. Bunun yanında daha nice devrimciler işkencelerden dolayı sakat oldu. Yüzlerce devrimci de tanklar la, otomatik silahlarla kurşunlanarak öldürüldü.

Ama işkencelerin gayreti boğunadır, onlar yalanlarına kimseyi inandıramıyacaklardır. Herseyden önce devrimciler intihar etmez. Bu temel gerçeklerin yanı sıra her olayda faşist işkencecilerin yalablarını ortaya çıkararak onlarca delil vardır. Faşistler bu yalanlarıyla kendilerini kurtaracaklarını sanıyorlar. Bunların hesabı tek tek sorulacaktır. Faşistler döktükleri devrimcilerin kanında boğulmaya mahkumdürler ve eninde sonunda boğulacaktır.

Bana yapılan işkenceleri burada detaylı olarak anlatmaya gerek görmüyorum. Ve zaten ben bunları bana işkence yapıldı diye anlatmıyorum ve şikayette bulunmuyorum. Ben bu gerçekleri faşistlerin sahte yüzünü ortaya koymak için anlattım. Ben bize ve diğer devrimcilere yapılan işkenceleri normal karşılıyorum. Çünkü çağımızda işkence can çekişen faşist rejimlerin halka uyguladığı şiddet politikasının bir başka çeşitidir ve benim baş vuracağım bir tek şikayet mercii varsa o da halkımın bitmez tükenmez devrimci gücüdür.

Ülkemizde faşistlerin yaptıkları işkenceler, baskı ve katliamlar dünya çapında faşistlerin halka uyguladıkları baskı ve zulümlerden ayrı olarak düşünülemez. Çünkü ülkemizde faşizm vardır. Faşist diktatörlük vardır.

Faşizm bir rejimdir, bir rejimin adıdır. Faşistler ise bu rejimi benimseyen ve bu rejimi savunan, bu rejime köpeklik eden ve bu rejim tarafıdır demektir.

Faşizm kapitalizmin emperyalizm çağında emperyalist ülkelerde tekelci burjuvazinin, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ise emperyalizmin işbirlikçisi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının en gericiden azgın sömürücü, her türlü demokratik hak ve özgürlüklerin ve halkın azıllı düşmanı olan kesimlerinin kanlı diktatörlüğüdür. Faşizm komünist ideolojisinin ve komünistlerin en büyük ve en azıllı ve en yeminli düşmanıdır. Faşizm aynı zamanda, kapitalizmin rekabetçi çağının ürünü olan burjuva demokrasisinin, burjuva demokratik hak ve özgürlüklerin, her türlü ilerici ve demokratik düşünce ve hareketin de en büyük ve en azıllı düşmanıdır. Ve nihayet faşizm giderek kendisinden olmayan herseye, herkese ve her harekete azıllı bir düşman olan başka birşey değildir.

Gerek dayandığı sınıf bakımından, gerek ideolojisi siyaseti bakımından, gerekse amaç ve hedefleri bakımından faşist bir rejimle, bir halk demokrasisi ve bir proleterya diktatörlüğü arasında en küçük bir benzerlik olmadığı gibi, birbirine tamamen zıttırlar.

Faşizm mesela bizim ülkemizde emperyalizmin işbirlikçisi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının en gericiden fanatik milliyetçi en sömürücü emperyalist uşağı ve halk düşmanı kesimlerinin diktatörlüğüdür. Faşizm iktisadi bakımından, bu bir avuç haramzadenin sınırsız egemenliğidir, bunların çıkarı uğruna işbirlikçi kapitalizmin bunalımlarının tüm yükünün halkın sırtına vurulması ve egemen sınıfların diğer kesimlerinin baskı altına alınması demektir. Faşizm siyasi alanda en azıllı gericilik, her türlü özgürlüklerin gaspı, her türlü ilerici ve demokratik düşüncenin zincire vurulması, bütün halk teşkilatlarının ve muhalefet partilerinin yok edilmesi demektir. Faşizm sosyal alanda işsizliğin yoksulluğun ve sefaletin artması halk kitlelerinin uzun ve zorlu mücadelelerle kazandıkları sosyal hakların baskıya alınması ya da yok edilmesi demektir. Faşizm ideolojik ve kültürel bakımdan en fanatik bir milliyetçilik, ırkçılık ve her türlü kültürel değerlere karşı saldırganlık, emperyalistlerle daha çok ve daha serbestçe koyun koyuna olmak demektir. Ve nihayet faşizm azıllı gericilerin emekçi halk kitlelerini karşı en gaddarca saldırısıdır. Kudurmuş bir gericilik ve karşı devrimdir. Siyasi iki yüzlülüğün, sahtekarlığın ve demogojinin zirvesidir.

Toplunun sınıflara bölünmesinden beri, sömürücü sınıflar sömürülerini devam ettirmek ve daha da arttırmak için sömürülen sınıfları sürekli olarak baskı altında tutmuş ve ezmiştir. Ezilen sınıflarda öteden beri ezen ve sömüren sınıflara karşı çeşitli şekillerde mücadele vermişlerdir. Bu sınıflar arasındaki mücadele çağımızda yani emperyalizm ve proleter devrimleri çağında daha da keskinlik kazanmış, çözümü sosyal devrimle mümkün bir hale gelmiştir.

İşte çözümü ancak sosyal devrimle mümkün olan bu çelişkilerin bir yanını oluşturan ezilenlere çağımızda proleterya önderlik etmektedir. Proleterya bu mücadelesinde ise Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi rehberlik etmektedir.

Bugün M-L-MZD'ni ne kimse durdurabilir nede mahkum edebilir. Çünkü M-L-MZD bilimin ta kendisidir, bütün bilimlari kucaklayan ve insan aklının zirvesi olan biricik bilimdir. Bu yüzden o, toplumun hayatının gerçeklerinin ta kendisidir.

Bu nedenledirki, nasılkı toplumsal hayatın akışını ve toplumsal gelişimi kanunlarla ve mahkeme kararıyla, hapishanelerle ve hapis kararlarıyla, polis ve jandarma gücüyle örtbas etmek ve değiştirmek mümkün değilse, M-L-MZD'ni ve devrimci mücadeleyi yoketme veya mahkum etme çabaları boşunadır. Türkiye'nin her yerinde binlerce devrimcinin mahkum edilmelerine ve hatta öldürülmesine rağmen M-L-MZD halk kitlelerince hergün daha büyük bir kuvvetle ve istekle benimsenmeye devam etmektedir ve edecektir; bütün mahkumiyetlere rağmen devrimci mücadele her geçen gün güçlenecek ve daha geniş bir şekilde yayılmaya devam etmektedir ve edecektir.

Bütün bu gerçeklere insanlığın şu yakın tarihi bugüne kadar binlerce defa tanık olmaya devam etmektedir. Bütün bunlar bugüne kadar 1917 Ekim devrimiyle, Çin devrimiyle, Arnavutluk devrimiyle, Vietnam ve Kamboçya devrimiyle, ..., binlerce kere ispatlanmış ve hala bugün dünyanın her yerindeki devrimci gelişmelerle binlerce defa ispatlanıp durmaktadır. Gerçekler, mahkeme kararlarıyla, cezalarla ve devrimcilerin katledilmesiyle değiştirilebilseydi tarihteki bütün zalimler ve faşistler ilelebet payidar olurlardı. Tarih böyle olmadığını gösteriyor; Hitler yıkılmadı mı? Musolini yıkılmadı mı? Rus çarları, Çin gericiileri, Vietnamın kiralık Van Tiyö'leri, Kamboçyanın satılık Lon Nol'ları yıkılmadı mı? Tarih boyunca halklara zulmeden sayısız han, sultan, kral, çar, imparator, general, mareşal ve diktatör yıkılmadı mı? Bunlarında mahkemeleri vardı, hapishaneleri, cellatları, işkencecileri, karakolu, zabiti, polis ve ordusu vardı; Hatta bunların cezaları ve zulümleri daha insafsızdı. Fakat sonuç ne oldu, kimlerin haklı olduğu anlaşılmadı mı. Bunların cezaları gerçeği değiştirebildimi. Haklıyı boğabildimi? Elbette hiçbirini yapamadılar ve yapamazlarda. Çünkü gerçekler ergeç kendini kabul ettirecektir.

İşte ülkemizdeki faşistler çeşitli faşist yöntem ve kurumlarla; devletiyle hükümetiyle, ordusu sıkı yönetimiyle hapishanelerle, çeşitli mahkeme ve cezalarla, polis, MIT, Kontr-gerilla, ülkü ocakları ve MHP gibi faşist kurum ve cinayet tezgahlarıyla, devrimcileri öldürmekle yargılamakla, M-L-MZD'ni ve devrimci mücadeleyi durduracaklarını sa- nıyorlar, ama kendilerini avutmaktan başka birşey yapamazlar. Onlar ancak ve ancak tek tek kişiler olarak M-L'leri öldürebilirler ve yargı- layabilirler. Bu asla M-L-MZD ve devrimci mücadelenin mahkum edilmesi değildir. M-L-MZD kendini kabul ettirdi ve ettirecektir.

Bugün hakim sınıflar halkımızın yükselen devrimci mücadelesi karşısında paçaları tutuşmakta, tekrar bir darbeye ihtiyaç duydukları için yeniden sıkı yönetim naraları atmaya, çeşitli plan, tertip ve provakasyonlara girişmeye başladılar. Devleti, ordusu, polisi, MIT'i ile iti ile halkın yigit evlatlarına geçmişte olduğu gibi canavarca sal dırıyorlar. Geçmişte de astılar, çeşitli yöntemlerle öldürdüler ve bugün de öldürüyorlar. Ama devrimci mücadeleyi durdurabilirler mi? Faz- la uzağa değil, bir dönüp 12 Mart darbesine göz atınlar, 12 Mart'ta yapmadıkları kalmadı. Astıklarını astılar, kestiklerini kestiler, Fa- kat ne oldu? Onlar İbrahim'i, Deniz'i, Mahir'i öldürdüler; Ama toprağa

düşen tohumlar yeşerdi, gelişip yurdun dört yanına serpildiler; şimdi onların kanıyla çizdikleri kızıl yolda, onların silahıyla İbrahimler, Denizler, Mahirler ve niceler yürüyorlar ve yürüyecekler, hemde hiçbir engel tanımadan.

İşte bende İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın çizdiği yolda yürüyen TKP/ML'e bağlı TIKKO'nun bir savaşçısıyım.

TKP/ML bugün ezilen ve sömürülen halk yığınlarının tümünün kurtuluşu için savaşan, mevcut sömürü ve zulüm düzenini parçalayıp yerine proleteryanın önderliğinde halkın demokratik diktatörlüğünü kurmayı hedef alan, giderek sosyalizme ve sınıfsız topluma, yani "herkesten yeteneğine ve herkese ihtiyacına göre" şiarının gerçekleştiği komünist topluma varmayı amaçlayan çağımızın en ileri sınıfı olan proleteryanın partisidir.

Mücadelemiz ve eylemlerimiz dünyada ve ona bağlı olarak ülkemizde var olan durumun, şartların ve ülkemizin tarihi iktisadi yapısı üzerinde yükseldi ve bu şartlar var oldukça da yükselcektir.

Mücadelemizin nedenlerini, örgütümüzün amaçlarını ve benim TIKKO'ya neden katıldığımı daha iyi kavrayabilmek için öncelikle bazı gerçekleri anlatmayı doğru buluyorum.

Ben Dersimde doğdum ve büyüdüm. Yoksul bir köylü çocuğuyum. Babam başkasının toprağında yarıcılık ve mevsimlik işçi olarak çalışıp bizi geçindiriyordu. O bölgede yaşayan halkın durumu da bizim durumumuzdan farksızdı. İlk ve orta okulu çok zor şartlar altında ailemin boğazından kısarak okuyabildim. Dersim halkının kendiliğinden gelme bir devrimciliği vardır. Çünkü onlar yıllar boyu mahalli ve merkezi otoritenin baskısı altında, ağaların tefecilerin, tüccarların sömürüsüne maruz kalmış ve ezilmişlerdir. Üstelik İngiliz-Fransız emperyalizminin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarını temsil eden faşist M. Kemal tarafından sömürü, baskı ve zulme dayanmayıp, merkezi otoriteye baş kaldıran Dersim halkı 1936-37-38 yılında kadın, erkek, çocuk demeden top ve tüfekle kurguna dizildi. 60.000 Dersim işçisi, köylüsü, yoksul halkı derelerde mağaralarda hunharca katledildi.

O günden buyana Dersim halkı üzerindeki baskılar devam etti ve hala devam ediyor. Artık bıçak kemiğe dayanmıştır. Halkın kini devlete ve devlet adamlarına karşı artmış, halk ister istemez isyan etme durumuyla karşı karşıya gelmişti.

M. Kemal döneminde ve ondan sonra yapılan baskı ve katliamları sürekli olarak halkımdan dinledim ve yaşıyarak gördüm. O günlerde halkın durumu suydı; Köylüler üzerinde komando baskıları artıyor ve kadın erkek demeden meydan dayacağına çekiliyordu. Bunu artık gelenek haline getirmişlerdi. Sebebi hiç "Falan kişinin evinde silah olduğunu söyledilerde" veya "falan kişinin evinde eşkiyalar bulunuyormuş" veya "falan ağaaya karşı kıyılmış" gibi..., bahanelerle baskılarını meşrulaştırmaya çalışıyorlardı. Bu acılara dayanmayıp karşı koyan köylüler öndersiz ve örgütsüz oldukları için çabucak eziliyorlardı. Bu durumlar bende de büyük tepkiler uyandırdı. Ben o zamanlar hakim sınıflara karşı büyük bir kin taşıyordum, ama bilinçsiz olduğum için sessiz kalıyordum.

Ortaokul sıralarındayken yapılan boykot ve protesto yürüyüşlerine bende katıldım. Yaz mevsimleri çeşitli işçi olarak çalışır, kış mevsimleri ise okula devam ediyordum. Çalıştığım iş yerlerinde işçilere yapılan haksızlıkları ve sosyal haklardan yoksun bırakmaları, günde 13-14 saat sigortasız çalıştırmaları, angarya baskı gibi... kısacası işçilerinde köylüler gibi ezildiğini sömürüldüğünü gördüm. Oraokulu bitirdikten sonra iki yıl İstanbul, İskenderun ve İzmir'de çeşitli işyerlerinde işçi olarak çalıştım. Bu iki yıl zarfında işçilere, köylülere ve emekçi halka yapılan sömürü ve zulümleri daha da iyi kavradım, yapılan haksızlıklara karşı da mücadele ettim. Ayrıca ülkenin doğu ile batı bölgeleri arasındaki dağılar kadar fark olmasının nedenini de öğrenmeye çalıştım. Doğuda yol, su, elektirik yokken batıda apartmanlar, gükelenler göğe doğru yükseliyordu. Özel arabalar, özel doktorlar vardı ve batının geceleri doğunun gündüzünü anamsıyordu.

Bunun yanında çeşitli işçi direnişleri, öğrenci boykotları günden güne geliyordu. Hakim sınıflar işçilerin bu grev ve direnişlerini öğrenci boykotlarını ordusu ve polisi vasıtasıyla panzerlerle tank larladığıtlıyor ve kanla bastırılıyordu. köylülerin toprak ve özgürlük talepleri kanla bastırılıyor, jandarma dipçikleri köylüler üzerinde gaha kalkıyordu. Ülkenin dört bir yanında gelişen olaylar ve baskılar beni dahada çok etkiledi. Bunun üzerine çeşitli sol yayınları okudum ve görüş ufkumu geliştirerek meseleleri kavramaya çalıştım.

Tüm baskılara rağmen halkın mücadelesi günden güne gelişiyor ve yükseliyordu. Hakim sınıflar halkın gelişen mücadelesini bastırmak için 12 Mart faşist darbesini uyguladılar. Bu darbeye baskı ve zulüm ülkenin her yanında deha fazla uygulandığı gibi, Tunceli bölgesine dahada önem verilerek uygulandı. Çünkü o bölgede devrimci potansiyel yüksekti. Bu devrimci potansiyeli bastırmak için çeşitli yollara bağ vurarak yurdun her yanına terör uyguladılar. Amerikan CIA örgütü ile işbirliğinde olup gizli kurulan MIT ve Kontr-Gerilla gibi cinayet tezgahları tarafından devrimcileri, devrimci önderleri katlettiler. Emekçi halkımızı ve yigit evlatlarını kurşuna dizdiler. Geriye kalanlarını da çeşitli işkence uygulayarak çoğunu yarım insan haline soktular ve zindanlarda ölümle baş başa bıraktılar. Köylere silahlı baskınlar yaparak köylülere "devrimcileri barındırıyorsunuz" diye çeşitli işkenceler uygulayarak zindanlara doldurdular. Bu dönemlerde bende devrimci saflara katıldım ve M-L'i öğrenmeye çalıştım.

1972 yılında ailemin zorlamasıyla liseye kaydımı yaptım. Ailem yaşadığı kötü şartlara rağmen beni okutmaya kararlıydı. Onlar okuyup hem kendi hayatımı, hemde onları kurtaracağımı sanıyorlardı. Çünkü hakim sınıflar halkımın kafasına şu sözleri yerleştirmişlerdi. "Siz çalışmıyorsunuz, okumuyorsunuz ki fakirlikten kurtulasınız". Oysa emekçi halkım karınca gibi 24 saat çalışıyor, fakat zengin olan patronlar-ağalardır. Bundan dolayı bir de okutmayı deniyelim diyorlardı. Çocuklarının burjuva okullarında okuyup, burjuvazinin yoz kültürüyle yetiyeceğini halkına değil yardım etmek, halkından kopup burjuvaziye hizmet edeceğini bilmiyorlardı. Okula devam ettim. Gençlik içinde amatör bir devrimci olarak çalıştım. Okula yapılan polis ve komando baskıları sıkıyönetimden dolayı günbegün artıyordu. Okulun faşist idaresi tarafından beni ve diğer devrimci arkadaşları yakalayıp çeşitli işkenceler uygulayarak günlerce nezaretlerde tutuyorlardı. Tüm bu faşist baskılara rağmen mücadelemi sürdürdüm. Artık gerçek düşmanları ve bunlara karşı mücadele şeklini kavradım. Fakat burjuva okulu aktif olarak mücadele etmeme engel oluyordu.

Bu şartlar altında, yani sıkıyönetim şartları altında Tunceli ve yöresinde devrimci çalışmalar yapan İBRAHİM KAYPAKKAYA ve arkadaşları çalışmaları ve davranışlarıyla halkın üzerinde büyük bir etki yapmıştı. Bu durum geri biling seviyeme rağmen bende de ileri sıçramalar yarattı.

Mevcut düzeni ellerinde bulunduran bir avuç burjuva ve toprak ağalarının kendi gönül rızalarıyla bu düzeni terk etmeyeceklerini bunun ancak halkın silahlı gücüyle mümkün olacağını iyice kavradım.

İBRAHİM yoldaşın çalışmaları hakim sınıfları tehdit ediyordu ve onlar için kötü sonuçlar doğuracağından dolayı, tek çareyi onu yakalayıp katletmekte buluyorlardı. Askeri ve sivil muhafızlarını Tunceliye seferber ederek çeşitli operasyonlar ve baskınlar sonucu yoldaşlarımızdan ALİ HAYDAR YILDIZI öldürdüler. İBRAHİM KAYPAKKAYA'yı yaralı olarak yakalayıp Diyarbakıra götürüp çeşitli işkenceler sonucu öldürdüler. Bu olay bütün yurttaki olduğu gibi Tunceli halkında daha büyük teptilere yol açtı. Tuncelinin üstüne kara yas çıktı. Çünkü o halkın kurtuluşu için hayatını devrime adanmış ve halkı için canını feda eden bir kişi idi. O halkın davasına bağlı kararlı bir komünistti.

O zaman da çeşitli görüşlerin olmasına rağmen bende ağır basan İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın görüşü oldu. Çünkü o, tüm revizyonist, oportunist görüşleri mahkum edip M-L bayrağını yükseltti. M-L-MZD'ni ülkemizin somut şartlarına uygulayarak doğru yolu seçti. Bu yolda bende

aktif olarak mücadele etmek için mücadelemeye engel olan burjuva okulu-
lunu bıraktım ve İ.KAYPAKKAYA'nın çizdiği yolda mücadele eden TKP/ML'
ye bağlı TIKKO saflarına katılıp, profesyonel bir devrimci olarak ça-
lışmaya başladım. Yani tüm hayatımı devrime adadım. Artık dünyada ve
ülkede olup bitenleri daha iyi görmekle kalmayıp aynı zamanda bu sö-
mürü ve zulme karşı mücadeleye aktif bir şekilde katılmış oluyordum.
Bana düşen görevi seve seve yaptım ve yapacağım.

Biz, mevcut şartları yenmeye çalışan örgütümüzün bazı ihtiyacını
karşılamak için iki bankanın hasılatına el koyup kamulaştırdık. Yap-
tığımız eylemler haklı ve doğru eylemlerdi. Çünkü bugün bankaların
kimin emrinde olup kime hizmet ettiği bilinmektedir. Bankalar; banker-
lerin, faizcilerin ve emperyalist sömürünün bir uzantısı olup halkı-
mızı sömürmek için ülkenin her tarafında örgütlenmiş bir sömürü me-
kanizmasıdır.

Biz halkımızı sömürüp, halkımızın çıkarlarını gasp eden, hertürlü
kuruma karşı koyar ve halkımızın kurtuluşu için herçesit zorluğa
göğüs gereriz. Bankanın hasılatına el koymayı da mücadelemizin ihti-
yaçları için gerektiğinde başvurulacak bir araç olarak görüyorum.
Ve zaten Orhan arkadaşım bu konuda uzun uzadıya gerekeni ortaya koy-
du.

Ve şimdi birde hakımsınıfların her zaman kullandıkları ve savcı
tarafından da iddianameye konulan "son müstakil Türk devleti bölün-
mez bir bütündür" cümlesinin ne kadar sahte bir anlam ifade ettiğini
kısaca ortaya koymaya çalışacağım.

Ülkemiz bugün Amerikan emperyalizminin hegemonyası altında ve Rus
Sosyal emperyalizminin de yayılma alanı içindedir. Dünya halklarını
ezen ve sömüren bu iki süper devletten Rus-sosyal emperyalizmi ülke-
mizde var olan ABD hegemonyasına karşılık çeşitli kredi yatırımları
ve yardım anlaşmaları vasıtasıyla ülkemize yayılmış ve işbirlikçile-
ri vasıtasıyla yayılmasına hız verilmiştir.

Ülkemiz ekonomik bakımından kapitalist-emperyalist ülkelerin bir
yarı-sömürgesi durumunda bulunmaktadır. Bu gerçek, bugün Ülkemizde
Amerikan ve Avrupa emperyalistleriyle işbirliği edenlerle, bunların
yüksek ücretlerle hizmetkarlığını yapanlardan oluşan bir avuç iflah
olmaz emperyalist uşağı dışında, herkesin gördüğü ve kabul ettiği
ülkemizle ilgili pek somut bir gerçeğin ta kendisidir.

Bugün emperyalistler ülkemizdeki bir avuç montaj sanayicisi, ban-
ker, ithalatçı, sivil asker büyük bürokratla işbirliği halinde halkımı-
zın bütün nimetlerine el koymakta ülkemizin madenlerini, petrollerini
tütününü, pamuğunu, ... kısacası ülkemizin bütün zenginliklerini (yor altı,
yer üstü) yağma etmektedirler.

Emperyalizmin ülkemizdeki dayanağı komprador burjuvazi ve toprak
ağalarıdır. Bu sınıflar ülke ekonomisini emperyalistlere peşkeş çe-
ken sınıflardır..

Emperyalizmle ilişkisinden dolayı ülkemizdeki kapitalizmin geliş-
mesi kösteklenmiş ve feodalizmin gerçek anlamda çözülmesi engellen-
miştir. Bugün şu durumda gerçek anlamda bir kapitalist üretim biçimi
değil, yarı-feodal bir üretim şekli geçerlidir. Çünkü emperyalizme
bağımlı komprador bir kapitalizm gelişmiş ve feodalizm tasfiye edil-
memiştir.

Bugün ülkemizdeki komprador burjuvazi, emperyalist ülkelerin kapi-
talistleri ile işbirliği halinde olan ve ülkemizi onlarla ortaklaşa
sömüren sanayicilerden ve sigorta şirketleri sahiplerinden, ithalat
ve ihracatçılardan oluşmaktadır. Keza bunlarla içli dışlı ve bunların
hizmetinde olan, cepleri bunlar tarafından oldukça yüksek maaş, prim,
tazminat, ödenek, yolluk, v.s. ile doldurulan asker sivil büyük bürok-
ratlar, yani büyük generaller, genel müdürler, müsteğarlar, holdinglerin
ve yabancı şirketlerin danışmanlığını ve avukatlığını yapan profü-
sörlerde komprador burjuva sınıfına mensuplardır.

Bugün ülkemizde Amerikan ve Avrupa emperyalizmine bağlı ve bunlar-
la işbirliği halinde olan komprador burjuvazi klikleri, işbirlikçi
kliklerin en güçlü olanıdır. Bunlar içinde de Amerikan emperyaliz-

mine bağı olan klik gerek iktisadi bakımdan olsun ve gerekse siyasi bakımdan olsun en güçlü olan kliktir.

Siyasi alanda Amerikan emperyalizmine bağımlı kliği temsil eden A.P.'dir. Keza CGP ve MHP'de Amerikan işbirlikçiliğin, değişik kesimlerini temsil etmektedirler. Bugün Amerikan emperyalizmine bağı olup ülkemizde aynı siyaseti izliyen klikler MC içinde toplanmıştır. MC aynı zamanda Rus sosyal emperyalizmine karşı teslimiyetçi bir tavır takınmaktadır.

Ülkemiz yukarıda belirttiğim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahip geri bir tarım ülkesidir. Kırılık alanlarda hala feodal ve yarı-feodal nitelikli büyük toprak sahipleri, ağaların ve çiftlik sahiplerinin hükmi geçmektedir. Ülkemizin özellikle doğu ve güney doğu bölgesinde ağalık yaygındır.

Bunlar komprador burjuvazi ile birbirine sayısız bağlarla bağıdır. Ve devrimimizin baş düşmanlarıdır.

Ülkemizin iktisadi, siyasi, sosyal ve kültürel hayatına egemen olan sınıflar komprador burjuvazi, toprak ağaları ve büyük çiftlik sahipleridir. İşte bunlar emperyalistlerle işbirliğinde olup, ülkemizde bağı oldukları emperyalistlerin politikasını izlemektedirler. Son yıllarda çeşitli yardım antlaşmalarıyla ülkemize sızan Rus sosyal emperyalizminin politikasını izliyen ve halkımızın üstüne sosyal emperyalizmin güdümünde sosyal-faşist bir diktatörlük kurmak için zemin hazırlayanlar ise, bürokrat kesiminde ve 'T'K'P', TSİP, TIP'in içinde yuvalanmışlardır.

İşte hakim sınıfların hergün tekrarladıkları, "son müstakil Türk devleti" formülasyonu bundan ibarettir. Yani iktisadi, siyasi, askeri, kültürel bakımdan emperyalizme bağımlı olan bir devlettir.

İkinci bir sorunda şu; Gözleri hakim ulus şövenizmiyle karartılmış Ayhan Ulusoy iddianamenin 5. sayfasına anayasanın 3. ve 4. maddelerini koyarak tapkı Hitler faşizminin yaptığı gibi Türk milletinin Türk ırkının en üstün ırk olduğunu "türkiye devleti ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür", "Egemenlik kayıtsız şartsız Türk milletindir" sözleriyle ülkemizde yaşayan Kürt ulusunun ve diğer milli azınlıkların varlığını açıkça gözardı ettirmeye çalışmıştır.

Önce şu soruyu cevaplandırmak gerekir.

Millet nedir? "Millet dil, toprak, iktisadi yaşantı birliğinin ve ortak kültür biçiminde beliren ruhi şekillenme birliğinin hüküm sürdüğü, tarihi olarak meydana gelmiş istikrarlı bir topluluktur." (Stalin). Yani aynı dili konuşan, aynı toprak üzerinde oturmuş, iktisadi yaşantı birliği ve ruhi şekillenme birliği içinde olan bütün sınıf ve tabakalar milletin kapsamına dahildir.

Peki şimdi Türkiye'yi ele alırsak, Türkiye'de böyle yalnız bir toplulukmu mevcuttur? Elbetteki hayır. Türk hakim sınıfları yıllar boyu milli baskı uygulamaları Kürt milletini ve diğer milli azınlıkları yoktur demekle yok etmeye çalışıyorlar. Bugün doğu ve güney doğu bölgelerinde yaşayan Kürt milletinin, diğer bölgelerde yaşayan Türk milletiyle ortak bir yanı var mıdır? Yoktur elbette.

Bugün Kürtlerin bir millet teşkil ettiğini, gözü, azgın Türk şövenizmiyle karartılmamış olan herkesin kabul edeceği tartışılmıyacak kadar açık bir gerçektir.

Yurdumuzda Türk ulusu gibi Kürt ulusu da emperyalizm tarafından Hem de Türk hakim sınıfları tarafından sömürülürken, Kürt halkı da Uçlu bir sömürü ve baskı altında ezilmektedir.

Bilindiği gibi Lozan antlaşması Kürtleri çeşitli devletler arasında parçaladı. Emperyalistler ve yeni Türk hükümetini temsil eden İsmet İnönü kendisinin Türk ve Kürt milletlerinin sözcüsü olduğunu sahte bir edahla belirttikten Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını alçakça çiğneyip, Kürt milletinin kendi eğilimini ve isteğini hiçe sayarak sınırları pazarlıkla tesbit ettiriler.

Böylece Kürdistan bölgesi İran, Irak ve Türkiye arasında bölündü. Türkiye'nin Lozan antlaşmasıyla tesbit edilen sınırları içindede Osmanlı toplumu çökmeden önce olduğu gibi Kürt milli hareketi devam

etmiştir. Zaman zaman ayaklanmalar olmuş fakat doğru bir önderlikten yoksun oldukları için Türk hakim sınıfları tarafından çeşitli tak-
tiklerle yenilmişlerdir. Bunların en önemlisi 1925 Şeyh Said isyanı,
1928 de Ağrı isyanı, 1930 Zilan isyanı ve 1938 Dersim isyanıdır. Bu
hareketler merkezi otoriteye karşı gelişen milli ve feodal karakter-
li hareketlerdir. Köylüler ve geniş halk yığınları bu hareketlere
amansız milli baskılara maruz oldukları için katıldılar. Bu hareket-
ler milli baskıya karşı olduğu için ilerici hareketlerdir.

Bu hareketler başında bizzat M. Kemal olan yeni Türk hükümeti tara-
fından, faşist güçlerce bastırılmış ve kitleler halinde katliama gi-
rilmiştir. Şeyh Said isyanından sonra Dersim isyanında 60.000 Kürt
köylüsü, emekçi halkierkek, çocuk, kadın demeden katledilmiş ve süngü-
den geçirilmiştir. Geriye kalan Kürt köylüleri ise çeşitli yerlere
sürgün edilerek eritilmeye çalışılmıştır.

Yeni devletin hakimleri olan Türk burjuvaları ve toprak ağaları
her alanda ırkçılığı yaymaya ve diriltmeye girişmişlerdir. Tarihi
yeni baştan kaleme alarak Bütün milletlerin Türklere doğduğu gibi
ırkçı ve saçma bir teori icat etmişlerdi. Bütün dillerin kaynağında
Türkçeymiş? Güneş dil teorisi bunu ispatlamak için uyduruldu. Türkçeden
başka dil konuşmak yasaklandı. Kürt milletinin ve milli azınlıkların
Bütün demokratik hakları gasp edilmişti, onlara her türlü eziyet ve
hakarek mübahtı. Kürt olanlara aşağılayıcı sıfatlar takılıyordu. Türk
işçi ve köylüleri arasında bir Türk güvenizmi yaratılmaya çalışılı-
yordu ve bunda az çok başarılı olmuşlardı. Bütün ülke çapında (Tıpkı
şimdi yaptıkları gibi, şimdi nasıl bir tehlike gördülermi hemen sı-
kı yönetime baş vuruyorlarsa) o zamanlarda uygulanan "örfi idare"
doğuda katmerli bir şekil alıyordu. Kürt bölgesi sık sık "askeri ya-
sak bölge" ilan ediliyordu. Tıpkı günümüzde yaptıkları gibi "kaçakçı-
lık" bahanesiyle Kürtleri kadın, erkek, çocuk demeden çeşitli işken-
celer uyguluyarak, erkeklerin gözleri önünde kadınları sarkıntılık
çeşitli namussuzluklarda bulunmuş ve nice Kürt emekçileri zindanla-
ra doldurulmuştu. Bu hayvanca siyaset ve barbarlık Kürt milletinin
üzerinde günümüzde de devam etmektedir. 71 den bu yana nice Kürt iş-
çisi, köylüsü kaçakçılık bahanesiyle Mardin, Urfa ve Doğubeyazıt'ta
kursuna dizilerek öldürüldü. Bunların hesabını soran dahi olmadı. Ar-
tık bu acıya dayanmayan Kürt köylüleri, köylerini terk ederek silah-
larını alıp dağa çıkmaktadır. Bugün yüzlerce Kürt köylüleri dağda
mağaralarda yaşamaktadır.

Hayatı Kürt milletine ve milli azınlıklara baskı ve zulüm örne-
leri ile dolu olan M. Kemal'in ırkçı ve güvenistürk milliyetçiliği
politikasını bugünde uygulayan hakim ulus burjuvazisinin siyasi bak-
ımdan en geri kesiminin ve feodalizmin politikasının (ki bu politi-
katutarlı burjuva demokratizminin bile düşmanıdır) en aşırı temsil-
cisi Hitler taslağı Türkeş ve onun içinde yer aldığı MC ve MHP'dir.

Hakim ulus şövenizminin gereği olarak Kürt kelimesine dahi ambar-
go konulmakta ve "Kürtlere özgürlük" sloganını kullananlar yakalan-
ıp çeşitli cezalara çarptırılmaktadır. Egemen sınıflar asimile politi-
kasıyla Kürtçeyi asimile etmekte ve Kürt ulusunun kültürü yerine
kendi yoz kültürlerini yerleştirmektedirler.

Kürt bölgesine seçim propagandası için giden hakim ulus temsil-
cileri bir taraftan halka çeşitli vaatlerde bulunup halkı uyutmaya
çalışırken diğer yönde çeşitli demogojilerle "hepimiz Türküz ve kar-
deşiz, aramızda bölücülerin yeri yoktur" gibi suçlamalarla devrimci-
leri halka kötü göstermeye çalışmaktadırlar.

Kürt bölgesinde geçenlerde meydana gelen depremde ölen Kürt emek-
çilerinin katilleride yine Türk hakim sınıflarıdır.

Bugün halk düşmanları depremin bu kadar çok can ve mal kaybına
sebebe olmasının asıl nedeninin temsilcisi oldukları sömürü ve talan,
zulüm düzeni olduğunu saklamaya çalışıyorlar. Faşist MC'nin bağı De-
mirel "tabiiki takdiri ilahidir" sözleriyle depremde ve deprem son-
rası açıklıktan, soğuktan, zamanında yardım yapılmadığından ölenlerin
kanlarının da bulanmış ellerini gizlemeye çalışıyor.

İnsanlıktan uzak şartlarda yaşıyan, beslenen işçiler, köylüler ve

diğer emekçiler hakim sınıfların başlarına yıktıkları gecekondu-
da, çamurdan, kerpiçten yapılma evlerde, mağaralarda barınmaya zorlan-
mışlardır. Derme çatma yapılar barınılan evlerde diğer depremlerde ol-
duğu gibi Van depreminde de yıkılmış ve hemen yerle bir olarak bin-
lerce yoksul Kürt ailesinin ölümü sonucunu doğurmuştur.

Bir süre öncesine kadar faşist MC'nin ortakları aylardır "tril-
yonluk yatırımlar" palavralarıyla göz boyamaya çalışıyorlardı. Dep-
rem sonrasında birçok köye yardım gitmeyişine, köylerden haber ala-
mayışına gerekçe olarak "yol olmayışını, olan yolların kardan kapalı
oluşunu" gösteriyorlardı.

Şimdi bu emperyalist uşakları, emekçi halkın sırtından milyonları
vurup emperyalistlere peşkeş çeken, binlerce köyün yolunu yapmaya ku-
ruş harcamıyan faşist MC ortakları "büyük yatırımlar", "ağır sanayi"
sahtekarlığını ileri sürüyorlar.

depremde ölü sayısının bu kadar çok olmasına sebep olanlar yıl-
lardır Kürt ulusu üzerinde milli zulüm uygulayan, en uzak dağ köyle-
rine kadar karakol kurup da doğru dürüst bir hastahane kurmayan, var
olan bir-iki sağlık ocagında doktor göndermeyip kapısına kilit vu-
ran hakim sınıflar ve onların iktidarlarıdır. Yüzlerce insan yardım
gelmediği halde yakıntılarını elleriyle kazarak çıkardığı yaralıları
için baktıracak doktor vede verilecek ilaç bulamadıklarından dolayı
bu yaralılarında ölümünü seyretmek zorunda kalmışlardır.

Hakim sınıfların yardım göndermemeleri bir yana, işçilerimizden
ve devrimci yurtseverlerden gelen yardımlara el konup stok yapı-
yor. Depremi fırsat bilip milyon üstüne milyonlar vuran, gelen yardım
mallarını piyasaya sürüp satanlar hakim sınıflar değildir? Depremi
fırsat bilip depremde hayatını kaybeden Kürt emekçilerin malını, da-
varısını Suriye'ye kaçırarak vurguncular, tüccarlar değildir?

Köylüler yardımın gelmediğinden yakınırken, hakim sınıflar gerici
basınlarında "gerekli yardım yerine yetiştirdi, halka dağıtıldı" yala-
nlarıyla gelen yardımları diğer taraftan zula ediyorlar. Çoğu köylere
yardım bile göndermeyen egemen sınıflar doğru dürüst haberi alınma-
yan binlerce kişinin karda kışta açlıktan ve soğuktan ölmeleri kar-
gısındaki vurdumduymazlıklarında gizlemeye çalışıyorlar.

Bu durumu burjuva gazeteleri yazmaya başlayınca buna karşı faşist
MC "yollar kardan kapalı olduğu için çoğu köylerimize yardım ulaş-
mamış" sözleriyle kendi cellat yüzlerini gizlemeye çalışıyordu. Peki
ama deprem sonrası yoksul Kürt halkına yardım göndermemesini "yar-
dım arabaları kar yüzünden Tahir geçidinde kalıyor" diyen faşist
MC yoksul Kürt köylerine ve devrimcilerle yurtseverlerin kaldığı
evleri bombalamak için kullandığı helikopterlerini ne güne bekleti-
yordu.

Muradiye ve çevresinde 26 yıldan beri "deprem tehlikesi olduğu,
ilçenin başka yere taşınması gerektiği" raporlarla bildirildiği hal-
de hakim sınıflar raporları hasır altı edip hiçbir girişimde bulun-
madıklarından, bu kadar Kürt halkının ölümüne sebep olmuşlardır. İş-
te yukarıda anlattığım gibi Kürt milletinin ve Türk halkının katil-
leri Türk hakim sınıfları ve bunlarla kaynaşmış üç-beş Kürt büyük
burjuvazisi ve toprak ağalarıdır.

İşte hakim sınıfların ve savunucularının iddia ettiği "Türk dev-
leti ülkesi ve milletle bölünmez bir bütündür.", "egemenlik kayıt-
sız gartsız Türk milletindir" formülasyonu bundan ibarettir.

Hakim sınıflar kendi milliyetçi politikalarına karşı çıkan her-
kese "bölücü" damgasını yapıyorlar. Yıllar boyu baskı altında
tuttukları ve ezip sömürdükleri Kürt ulusunun ayrılma hakkını ve
bu ayrılma hakkını savunan milli baskılara şu veya bu ölçüde karşı
çıkan herkesi "bölücü"likle suçluyorlar.

Acaba bunların bu sahtekarlığı uzun sürecek midir? Kürt ulusunu
zorla bir birlik içinde tutup, egemenliklerini devam ettirecekler mi?
Bu pekte uzun sürmeyecektir. Özgürlüğüne ve bağımsızlığına susamış
Türkiye halkı Kürt milletinin ve diğer milli azınlıkların üzerindeki
baskılara, sömürü ve talan düzenine son vermelerinin zamanı hızla yak-
laşıyor. İşte o zaman hakim sınıflar istedikleri kadar "Türkiye devle-

ti ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür", "egemenlik kayıtsız şartsız Türk milletindir" diye bağırıyorlar artık fayda etmez.

Bugün hakim sınıflar içine düştükleri buhranları emekçi halkın sırtına yıkıp mücadelesini bastırmak için çeşitli yollara bağ vuruyorlar. 12 Mart faşist diktatörlüğün pek farkı olmayan MC iktidarı hergün cinayet üstüne cinayet işlemektedir.

Devletin ve hükümetin başındaki azıllı gericiler tıpkı 12 Mart sırasındaki gibi "halkın mücadelesini her türlü yola bağ vurarak bastıracaklarını" bunun için her türlü yola bağ vurup bütün tedbirlerin alındığını belirtiyorlar. Ne yazık ki bütün çabaları boşunadır. Çünkü halkın silahına hedef olarak duracak hiçbir güç yoktur. Duran hedef ergeç infilak edilecektir. Gerçek olan şudur; Devrim ategi yakılmıştır ve her zaman bu ateg parlıyacaktır. Sermaye sınıfı geçici olarak bu ategi bastırabilir, fakat bu tekrar parlıyacaktır, parlıyacaktır çünkü onu tutuşturan ekonomik-siyasi krizin belini büktüğü yoksul ve çilekeş halkımızdır.

Hakim sınıfların en Amerikancı, en faşist, en asalak kesimleri çıkarları faşist diktatörlükte olduğu için dört elle buna sarılmaktadırlar. Çünkü faşizm sermayenin istikrarının sağlanması ve üretimin rasyonalleştirilmesi alanlarında kapitalistlerle işçiler arasında işbirliği teorisini, sınıflar arası barış, menfaatlerin ortaklığı, sınıf mücadelesinin tasfiye edilmesi ve grevin yerine zorunlu uzlaşma mahkemeleri koyma, sendikaları burjuva devlet iktidarının organlarına dönüştürme teorilerini ön plana çıkarmaktadır.

Bundan dolayı faşistler halkın yükselen devrimci mücadelesini bastırmak için ordusunu, polisini, MIT'ini ve vurucu timlerini seferber ederek yurdun her yanında terör estirmektedirler. Fabrikaları işçiler için cehenneme çevirmekte, okullarda yurtlarda karargah kurup halk çocuklarını acımasızca kurşunluyarak öldürmektedirler. Polislerle elele olup günde bir siyasi cinayet işlemekte olan komando bozuntularını destekliyen patronlar-ağalar, buna karşı halk çocukları kendini korumak için polise karşı silah kullandığı zaman hep bir ağızdan uluyarak "ne duruyorsunuz, devlet adamına sıkılan kurşun, devlete sıkılmış demektir", "en kısa zamanda katilleri yakalayıp gereken dersi verin" diyerek gizli çeteler oluşturup devrimcilerin yoğun olduğu yerlere seferber edilmektedir. Peki devletin ve devlet adamı paralı köpeklerin işledikleri sayısız cinayetlerden neden hesap sorulmuyor, üstelik neden mükafatlar verilip rütbeler yükseltiyor.

Öte yandan patron-ağalar ve savunucuları kitlelerin karşısına çıkarak demokrasiden, sosyal adaletten, kanundan dem vuruyorlar. Demokrasi işçileri köylüleri ilğine kadar sömürüp direnişlerini orduyla panzerlerle dağıtıp kurşunlamaksa, demokrasi devrimcileri, yurtseverleri, demokratları işkencelerle öldürmek ve zindanlara doldurmaksa, demokrasi halkın siyasi düşüncelerin yargılamaksa, suçsuz kişilerin aylarca, yıllarca mahkum edilmesine demokrasi deniyorsa eğer hakim sınıflar için elbette demokrasi bir gül bahçesi olacaktır. Bugün emekçi halkımızın üstüne karabulut gibi çöken ve dünyasını karartan faşizmdir. Bu yöntem öteden beri süregelen ve günümüzde de devam etmektedir. Bu zulme karşı halkımızın mücadelesi bugün değil, ta eskiden beri süregelen ve nihai hedefe kadar devam edecektir.

Biz proleteryanın mücadelesi için kapitalist rejimde en iyi devlet biçimi olarak demokratik cumhuriyeti görüyoruz. Ama unutmaya hakkımız yoktur ki en demokratik burjuva demokratisinde bile halka verilecek ücretli kölelikten başka birşey değildir. Sonra her devlet ezilen sınıf aleyhine yönetilmiş özel bin baskı gücüdür. Ohalde hiçbir devlet ne özgürdür ne de halk içindir. Devlet var oldukça özgürlük yoktur. Özgürlük olacağı zaman devlet olmayacaktır. Devletin yok olması da ancak komünizmle mümkündür.

Savcı Ayhan Ulusoy iddianamenin hemen her sayfasında bizi mahkum etmek için sağlam bir delil bulmuş gibi hakkımızda şu lafları tekrarlarmaktadır: "Proleterya diktatörlüğünü kurmak için banka soydular" İşte savcı bu alanda ne kadar cahil olduğunu ve ne kadar mantıksız

hareket ettiğini böylelikle de ispatlamaktadır.

Şunu sormak gerekiyor iddianameyi hazırlayan savcıya; sadece banka soymakla proleterya diktatörlüğü gerçekleşirmi? Yoksa savcının savunuculuğunu yaptığı parababaları banka soyuldu diye düzenlerini terk ederlermi? Kaldık ki bizim önümüzdeki devrimin ilk aşaması demokratik halk devrimidir. Kuracağımız diktatörlükte halk diktatörlüğüdür. Bu devrimde savcının hayal ettiği gibi bir-iki eylemle gerçekleşmez. Bu devrim ancak çetin ve uzun süreli silahlı halk savaşı yoluyla, savaşıarak başarısızlığa uğramak, savaşıarak başarısızlığa uğramak, ta ki yenene kadar savaşıyla gerçekleşir.

Demokratik halk devriminin özü toprak devrimidir.

Yurdumuzda demokratik halk devrimiyle Ulusal devrim iç içedir, yani önümüzdeki devrimin aşaması olan ulusal demokratik halk devrimiyle tanımlanabilir kısaca.

1. Ulusal demokratik halk devriminin amacı; Feodalizmi, komprador kapitalizmi yıkmak, emperyalistlerin sömürüsüne son vermek, kapitalizmi millileştirmek ve geliştirmektir.

İkinci olarakta ulusal demokratik halk devriminin görevi Türkiye'deki milli meselelerde belirli ölçülerde bir çözüm getirmektir.

Demokratik Halk Diktatörlüğü, bütün halk sınıf ve tabakalarının gericiiler üzerindeki ortaklaşa bir diktatörlüğünü, halk için ise tam bir demokrasiyi ifade eder.

Halk demokrasisinde, bütün milletlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiç bir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletin anayasası herhangi bir milletin herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına herhangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusun kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için özellikle yaygın bölgesel özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yönetim bölgelerinin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb...temeli üzerinde bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir.

Milli mesele konusundaki temel şiarımız "bütün uluslar için tam hak eşitliği, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı; bütün ülkelerin ve ezilen halkların birleşmesidir". Bunu sonuna kadar savunuruz ve karşı çıkanlara karşı aktif bir şekilde mücadele ederiz.

Demokratik halk diktatörlüğü altında amaç, proleteryaı örgütleyip TKP/ML önderliğinde proleterya devrimi yapmak ve proleterya diktatörlüğünü kurmaktır. Proleterya diktatörlüğü altında giderek komünizme varmaktır.

Proleterya diktatörlüğü ise, zengin olsun fakir olsun herkes için bir demokrasi değil, ...yeni tarzda, proleter ve genel olarak yoksullar için demokrasi, yeni bir tarzda burjuvaziye (burjuva unsurlara) karşı diktatörlük demektir.

Bir rejim olarak komünizm ise, her türlü baskının, eşitsizliğin, toplumsal çelişkilerin, sınıfların, devletin, ordunun vs. vs. yok olduğu "herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" ilkesinin gerçekleştiği, en ileri, en gelişmiş, en mükemmel bir toplum biçimidir. Komünist toplumda devlet olmadığı için diktatörlükte olmayacaktır.

İşte iddianamenin savcısı her konuda thrifat yaptığı gibi bizim önümüzdeki devrim aşaması konusunda da tahrifat yapmaya kalkışmıştır.

Esasında iddianamede proleterya diktatörlüğünün hakim sınıfların ve onların savunuculuğunu yapan savcının devrimin ne kadar korkuttuğu ortaya konmaktadır. Bu kadar korkmaları doğaldır. Çünkü bu diktatörlük, faşist diktatörlük değil proleterya diktatörlüğü olacaktır. Böyle bir diktatörlükte sömürücü ve vurguncuların DGM savcısı gibi halk düşmanları faşistlerin yeri olmadığı için, ismini duyduklarında dahi korkmaktadırlar.

İşte bu halk düşmanı savcı, suçsuz olan ve örgütte hiçbir alakası olmayan arkadaşları mahkum etmek için, hazırladığı iddianamesinde bir sürü hayali ve çürük iddialarda bulunmuştur. Arkadaşlar hakkında polisten aldığı gerçeklerle ilgisi olmayan bilgilere dayanarak ve

kendi hayal düşüncelerinde katarak arkadaşları örgüt üyesi olarak mahkum etmeye çalışmaktadır. Niçin yakalandıklarını bilmeyen, yakalanır yakalanmaz işkencelere maruz kalan, suçunu öğrenmek istediğinde küfür ve işkenceyle karşılaşan arkadaşlar, polisin hazırladığı ifadeleri kabul etmek mecburiyetinde kalmışlardır. Bu gerçekleri iddianameyi hazırlayan savcı daha iyi bilmektedir. İşte savcı alınan bu ifadeleri dayanarak arkadaşları tehdit altında tutarak hazırladığı senaryoyu kabul ettirmiştir. Her kargısına çıkana mahkum etme yollarını aramıştır.

Savcı, parababalarına o kadar sadıktır ki her kargısına çıkana ve halktan yana olanları yargılayarak terfi peşinde koşmaktadır. Bu bir gerçektir ve bunu kimse inkar edemez. Çünkü bu tutum burjuvazinin gelenek haline getirdiği bir şeydir.

Savcıdaki mantık tam bir "aristo" mantığıdır. Şöyle ki, "Hüseyin Aktülün örgüt üyesidir, örgütte çalışmaktadır, o halde Hüseyinle konuşan, onunla oturan herkes örgüt üyesidir, örgütte çalışmıştır" İşte savcıda böyle bir mantık mevcuttur.

Ben Yavuz Karadağ ve Işıl Kazan'la kaldım. Bu arkadaşlar devrimci ve yurtsever oldukları için bunlarla ev tuttum ve kaldım. Yavuz Karadağ işçi olarak çalışıyordu. Işıl Kazan ise işsiz olduğu için evde kalıyordu. Benimde ne iş yaptığımı bilmiyorlardı. Yine ben Şeniz Aytok'la sadece beraber çalışmak için tanıştım. Bu arkadaşta devrimci olduğu için ve işsiz olduğumuzdandolayı günlük ihtiyacımızı karşılamak için çalışıyorduk. Yoksa savcının iddia ettiği gibi ideolojik çalışma yapmak için değil.

Şeniz'in çalıştığımız yerde kitap alışverişi yaptığı iddia edilmiştir. Bunlar asılsız, gerçekle alakası olmayan şeylerdir.

Benim çalıştığım köfteci büfesine Orhan ile Zeynep benim için, aramızda örgütsel ilişki olduğundan dolayı geliyorlardı. Yoksa Şeniz için gelmiyorlardı. Yanımıza geldiklerindede benimle gizli konuşarak ayrılıyorlardı. Şeniz örgüt üyesi olmuş olsaydı, ondan gizli konuşmamıza gerek yoktu. Işıl'ın, Yavuz'un ve diğer arkadaşlarında durumu bundan ibarettir. Bu arkadaşlar örgüt üyesi olmuş olsalardı örgütsel çalışmalarımızı bunlardan gizli tutmamıza gerek yoktu.

İkinci bir husus; savcının iddiasına göre bu arkadaşlar "örgütün yazılarını okumuşlar, o halde örgüt üyesidirler" idealist felsefeden hareket eden, gerçekleri görmek istemeyip hayali düşüncelerini gerçekleştirmeye çalışan bir kişi ancak böyle düşünebilir. Şunuda belirtelim ki, herhangi bir kişi sadece yazılarımızı okumakla örgüt üyesi olamaz. Belli bir deney ve pratik mücadeleden geçmeyen hiçbir kimse örgüte alınmaz. Ben kendimde belli bir pratik mücadele sonucu örgüte dahil oldum. Bu arkadaşlar pratik mücadelelerle alakasız olmaları bir yana görüşlerimizi dahi bilmiyorlardı.

Üçüncü bir husus; Savcı Ayhan Ulusoy iddianamesinde şöyle demektedir, "Hüseyin Aktülün'ün üzerinde çıkan 4.500 T.L. Şeniz Aytok'a verilmek üzere Zeynepten alındığını" iddia etmiştir. Savcı bunu polis ifadesine dayanarak sırf Şeniz'i mahkum etmek için yazmıştır. Zaten savcı bu yalanını iyi uyduramamış iddianameye muğlak bir şekilde koymuştur. Paradan Şenizin haberi yoktur. Bunun dışında, yapılan iddialar yalan ve asılsızdır. Kesinlikle red ediyorum.

Savcının iddiaları hayaldir. Çünkü savcının hayal gücü kuvvetlidir. Onun için arkadaşlarında hayali gizli örgüt üyesi olarak mahkum etmeye çalışmıştır. Tıpkı 12 Mart faşizminde olduğu gibi. 12 Mart'ta nasılkı devrimcilerle konuşanları yakalayıp işkenceden geçirdikten sonra zindanlara doldurdularsa, şimdi de aynı yöntemi uygulamaktadırlar.

Biz böyle haksızlıklara karşı hayatımızın her alanında mücadele ederiz. Devrimcilere, yurtseverlere yapılan böyle haksızlıklara göz yummayacağız.

Biz halkımızın haklı davasında ne işkencelerden, ne zindanlardan, ne ölümden, hiçbir şeyden korkmuyoruz. Halkımızın haklı davasını sermaye sınıfına ve onun savunuculuğunu yapanlara taviz vermeden, kanımızın son damlasına kadar savunacağız.

Bizler her zaman, her şart altında siyasi düşüncelerimizi, amacı-

mızı açıkça ilan ederiz.

Çünkü bizim düşüncelerimiz gerçek hayatı yansıtır. Ve bu sömür, zulüm düzeninin yerle bir edilmesini hedef alır, milyonlarca işçinin, köylünün, emekçinin çıkarlarını dile getirir.

Bizler köhne dünyayı değiştirmek için işçilerin, köylülerin devrimci düşüncelerle eğitilmesi ve mücadeleye girmesini sağlamak için düşüncelerimizi sürekli olarak en açık bir biçimde yaymaya çalışırız. Örgütümüzün kurucusu ve ölümsüz önderi İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşımız, işkence tezgahlarında çeşitli işkenceler altında bile siyasi düşüncelerini haykırarak can verdi. İBRAHİM yoldaşın silahına biz sarıldık ve onun çizdiği yolda zaman ve şartları doğru değerlendirerek azimle ilerlemeye çalışacağız.

Bilindiği gibi tarihte her zaman şiddetle ilk başvuran hakim sınıflar olmuştur. Emekçi halk kitleleri için sömürü düzenine ya boyun eğmek veya onu şiddetle parçalamaktan başka yol yoktur. Kurtuluşa kavuştukları her yerde ezilenler ancak kararlı bir şekilde silaha sarılarak bunu sağladılar.

Egemenliklerinin doğal bir parçası baskı zulüm ve şiddet olan, soyguncu vurguncu düzeni elinde tutan bir avuç gericiler ancak ve ancak şiddetle dayanan bir devrimle alaşağı edilebilir. Biz emperyalistlere ve onun yerli usaklarına karşı mücadelenin zafere ulaşmasının biricik yolunun şiddetle dayanan devrim yolu olduğunu, mevcut sömürü ve zulüm düzenini ancak kitlelerin devrimci şiddetiyle yerle bir edileceğini, silahımızda silahlı halk savaşı olduğunu savunuruz.

Biz Marksistiz ve Marksizm bize bir meseleyi ele alırken soyut tanımlardan değil, objektif olgulardan hareket etmemizi, siyasetlerimizi ve tedbirlerimizi bu olguların tahlillerinden çıkarmamız gerektiğini öğretir. Biz ortaya koyduğumuz gerçekleri savcı gibi hayal dünyasından değil, var olan olgulardan çıkarırız.

Bizler hakim sınıfların baskı ve zulmü aralıksız devam ederken halkın mücadelesini pasifleştirmek isteyen "barışçıl" sınırlar içine hapsedmeye çalışan her akımla mücadele edeceğimizi, halkın ihtilalci şiddetini savunduğumuzu açıkça belirtiriz. Komünistler gericilerin kudurmuşca süren terörü karşısında halkı kölece boyun eğmeye çağıran, SS emperyalizminin işbirlikçileri 'T'K'P', TSİP, TIP gibirevizyonist, oportunist akımların uzlaşmaz düşmanlarıdır.

TKP/ML sömürü ve zulüm düzeninin ezdiği, horladığı, açlığa ve sefalete sürdüğü işçilerin, köylülerin, aydınların, tüm emekçi halkın çıkarları uğruna kararlı bir şekilde mücadele etmektedir. Dünyada ve ülkemizde var olan durumların parlementer yollarla halledileceğini düşünen hayalperestler değiliz. Bunun için halkın kurtuluşunun evrimle gerçekleştireceğini savunur ve halkı hayal dünyasına iten hayalperestlere karşıda amansızca mücadele ederiz.

Halkımız sesini çıkarmadıkça, örgütlenip mücadele vermedikçe sürü muamelesi görmekten kurtulamaz, hakim sınıfların sömürüsüne "evet" demiş olur.

Son olarak şunu belirtiyorum.

Kızgın güneş ışınları altında, pamuk tarlalarında, bahçelerde, ağacın toprağında ırgat olarak çapa sallayan, patronların emrinde fabrikalarda makina başına geçip düğmeye basan anaların, tarlalarda karasaban peşinde koşan, fabrikalarda angarya çalışan, taş ocaklarında sabah akşam demeden nasırlı ellerle balyoz sallayıp karnını doyuramayan babaların yiğit evlatlarıyız. Biz, ezilen anne ve babalar var oldukça mücadeleimizde nihai hedefimiz olan yüce komünizme kadar devam edecektir.

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE İŞBİRLİKÇİLERİ!

KAHROLSUN PATRON-AGA DÜZENİ!

YAŞASIN İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞIN ÖNDERLİĞİNDEKİ TKP/ML, TİKKO

TMİGB!

24.12.1976

HÜSEYİN AKTÜLÜN.

Gerçek yayınevi

55, München

Kulturbach Str. 19

